

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Aklbaba

— Apollo-8 güneşin uydusu olmadan
Ay yolculuğunu tamamladı. —
— Yaşasın, tam UYDU!..

YAVRUNUZUN İLERİYE GÜVENLE BAKABİLMESİ

şimdiden yapacağınız tasarruflarla
mümkündür.

AKBANK

(Ak. : 6)

AKBABA

Yıl: 47 Cilt: 16 Sayı: 3 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 8 Ocak 1969

DİLENCİLİK HİZMETİ

GAZETEDEKİ fotoğraflarına dikkatle baktım: Kafaları ustura ile kazınmış, sakalları yüzlerini çevrelemiş, siyah bakışlı, hırpani urbali iki genç. İlk bakışta sanırsınız ki Anadolu'nun yoksulluğundan veya İstanbul'un Belediye uğramaz köşelerinden fırlayıp gelmişler.

Meğer öyle değilmiş.

Fransız turistleriymiş bunlar.

Paraları bitmiş Türkiye'de...

— Ne yapalım? diye düşünmüşler.

Paris'te olduğu gibi kaldırımlara tebeşirle renkli resimler çizmişler. Ummuşlar ki gelen geçen resimleri beğenirse, üç beş kuruş atar da ekme parası, yol parası sağlanır.

Umutları boşa çıkmış.

Araştırmışlar, incelemişler ve öğrenmişler ki Türkiye'de başka biçim dilencilik geçerlidir. Hemen bir ucuz berbere grip kafayı kazıtmışlar, sakal koyuvermişler. Hırpani birer molla kılığına girmişler. Başlarında birer take, gözlerinde belli belirsiz bir yalvarma, başlamışlar avuç açmaya... Arada sırada biri ötekini sırtına binerek kötürüm taklidi yaparmış.

Hemen etkisi görülmüş bu uşulür... Cepleri dolmaya başlamış.

Ama bir talihsizlikle yakalanmış, karakola götürülmüşler. Gazete muhabirleri fotoğraflarını çekmiş, gazeteler birinci sayfalarında sanki çok önemliymiş gibi vermişler haberi:

«— Dilenirken yakalanan iki Fransız sınır dışı edilecek.»

Peki, anladık... İki Fransız dilendi diye sınır dışı edilecek.

Ya bizimkileri ne yapacağız?

Adım başına karşımıza çıkan, her gün kapımızı çalan, araba vapurundan Boğaz vapuruna, sayfiye yerlerinden şehrin göbeğine kadar her yanı saran dilencileri sınır dışı etmek mümkün mü?

İşçi değiller ki Almanya'ya yollayalım... Göçmen değiller ki Avustralya'ya gönderesin... Mühendis değiller ki İngiltere'ye pasaport veresin... Doktor değiller ki Amerika'ya postalayalım...

Milyonlarca işsiz bulundugu Türkiye'de dilencilik bir iş ve bir zenaat olmasını kabul edip oturacak mıyız?

Eski zamanlarda dilencilik ve yoksulluğun tabii bir şey olduğu; Tanrının insanları zengin ve fakir olarak yarattığına inanırdı. Onyedinci yüzyılda yaşamış olan Madame de Maintenon, fukara kızlara şu tavsiyede bulunmuş:

«— Zenginler yaşamınızı sağlayacak şeyleri size veriyorlar. Siz de onlardan dualarınızı esirgimeyin. Bu suretle birbirimizin selâmetine yardım etmiş oluruz. Sadakayı veren ile sadakayı kabul eden Tanrının gözünde aynı değerde olduğuna göre, sadaka verenlerin duydukları zevke haset etmeyin.»

Zamanımızda ve hele Türkiye'mizde Madame de Maintenon'la eş düşüncede insanların az olmadığını biliyoruz. Fukaralığı Tanrı buyruğu gibi bilen ve kabul ettirmek isteyen bu insanlar, çevrelerinde avuç açan dilencilerden elbette rahatsız olmazlar. Tersine, açılan avuçlara beş-on kuruş atarken gurur ve vicdan huzuru içinde:

— Görevimi yapıyorum... diye düşünürlər.

Onlar böyle düşünse dursun, profesyonel dilencilerimiz, Tanrı'nın bir lütfu olarak bu memlekette bulunduklarına inanacaklardır. Lüks bir arabanın pence-resinden içeri doğru ellerini uzatıp da:

— Allah rızası için bir sadaka... derken asıl düşünceleri:

— Oooh!.. Lüks otomobile kurulmuşsun, cüzdanın şişkin, ensen kahn, keyfin yerinde... Bir de sadaka verip fakire yardım

etmek fırsatını yaratıyorum sana... Daha ne istiyorsun? Haydi elini cebine at ve vicdanını rahatlattık için beş on kuruş z-zat!

Böylece zenginler fakirlere yardım ederek, fakirler zenginlere yardım fırsatını vermek için dilenerek, al gülüm-ver gülüm havası içinde yaşamak acaba doğru mudur?

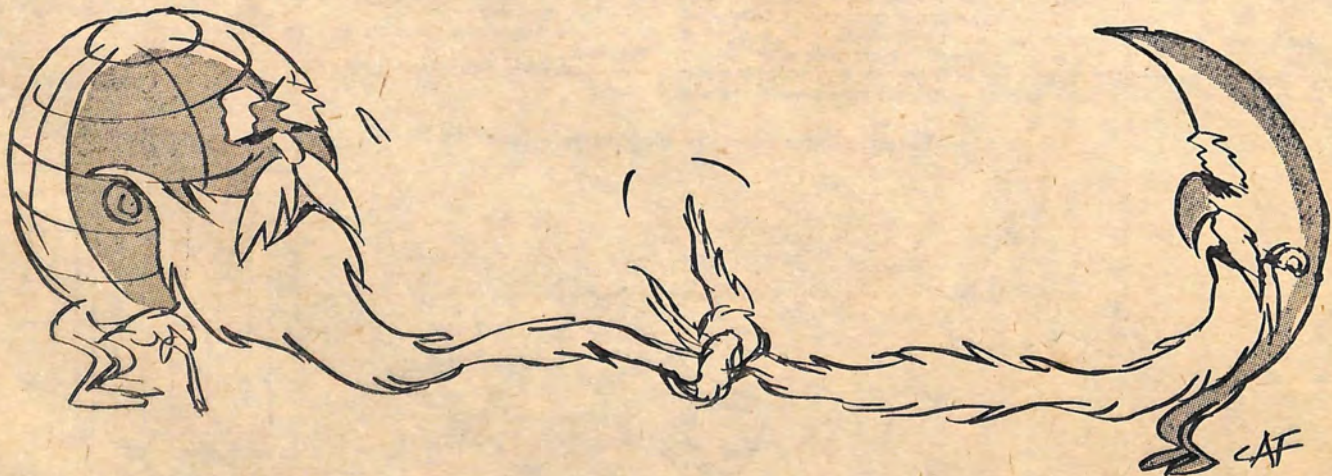
Son zamanlarda dünya çok değişti. Tıp bilminde ihtiyarlığın dahi olağan bir şey değil, bir hastalık olduğunu iddia edenlerin tezleri kuvvetlendi. İhtiyarlığı bile hastalık sayan bir çağın uğurluk dünyasında dilencilik normal karşılanabilir mi?

Dilenciligi çoktan yok etmiş toplumlar vardır zamanımızda... Dilencilikğin temelinde işsizlik yatar. İşsiz insana iş, çalışmaya-cak kadar sakat ve hasta olanlara aş, ev ve bakımevi bulmak uğar toplumun görevleri arasındadır.

Ama insanlar içinde sadaka veremeyince bazı zevklerinden yoksun kaldıklarını iddia edenler ne yapacaklar dilenciler yok olunca?

Onlar da gider, Telli Baba'ya mum yakarlar, adak adarlar, dilencilikğin yeniden ihyası için...

AKBABA

İHTİYAR DÜNYA VE AYDEDE!

DEHLİVAN yapılı saygıdeğer kişilerin arasında sıyrılıp, salonun taa öbür ucunda tek başına bekleyen başka bir saygıdeğer kişinin yanına geldiğinde, kan ter içinde kalmıştı.

— Sizi yalnız bıraktığım için güt cenmîşinizdir her halde, diye fısıldadı.

Diğeri de aynı fısıltılı sesle ezile büzüle cevap verdi:

— Aman efendim, rica ederim... Böylesine mutlu bir günde insan insanın kusuruna bakar mı?

— Ev sahipliği de bize düşünce, ister istemez bazı aksaklıklar doğdu. Grande affluence'e hiç gelemiyordum. Nasıl diyorlardı ona?... Şeye yani... Kalabalığa hiç gelemiyordum. Beni yakından tanımayanlar da, kasten ihmal ettiğimi sanır.

— İnanmı hiç sıkılmadım. Konuşmacıyı dinliyordum. Kimdir, adı nedir?

Berlik eğilip, arkadaşının kulağına bir şeyler fısıldadı. Gözleri kocaman kocaman açıldı adamın:

— Ooo!...

— Evet. Ricamızı kabul ettirene kadar akla kararı seçtik!

Gelin gibi süslü kûrsüdeki konuşmacıya çevirdiler bakışlarını. Konuştukça dinleyenler çıldırısıya alışıyordu, alkışlardan fırsat buldukça kûrsüdeki adam konuşuyordu.

«... Lâfla sanayileşmek olmaz» diye fikirler yürütüyorlardı. «Ekmeçlik buğdayını yetiştiremeyen bir ülkenin sanayie kayması deliliktir» diyorlardı. Biz onların «İmkânsız» dedikleri işi gerçekleştirdik, millî sanayimizin temelini teşkil edecek bu muazzam eseri vücûda getirdik! Ev sahibi durumunda olan:

— Hakikaten büyük eser, dedi. Hem de yüzde yüz millî! Demek isterse, her şey yapabilmişmiş bu millet.

— Yapar azizim, yapar! Bana sorarsanız, sanayileşmede geç bile kaldık. Kaç kere söylemişimdir: «Bir dönüm topraktan 40-50 kilo buğday alacağımıza, bir dönüm toprağa 40-50 fabrika kurmak, bizim için en kârlı yoldur» diye... Neyse, geç olsun da güç olmasın. Çalışmaya hemen başlayacak mı?

— Çalışması bir iki ay'ı bulacak galiba... Bu üçüncü açılışı... Daha önce Ekim ve Kasım aylarında da birer kere açmıştık.

— Sizler daha iyi bilirsiniz ama, keşke son açılışını çalışmaya başlayacağı gün yapsaydınız.

— Önce biz de öyle karar almıştık. Fakat beyefendi, «Yerli Mallar Haftasında mutlak açılmalı» diye emir verince, alınan kararı ertelemek zorunda kaldık.

— Yerli Mallar Haftasında millî bir müessesenin açılması, hakikaten çok mânîdir. Mütteahhidi kimdi?

— Bir İngiliz firması...

Bakışlarını tavanda, duvarlarda gezdirdi:

— Doğrusu muazzam bir bina!

— Efendim, millî sanayiimize ya-

raşır güzelliğe olınası için hiçbir fedakârlıktan kaçınılmadı.

— Dünyanın parası gitmiştir değil mi?

— Elbette gitti. Almanların verdikleri kredi imdada yetişmeseydi, garanti yarı yolda kalırdı!

— Her kente şöyle birkaç fabrika kurabilsek...

— Kurarız evelallah. Bu henüz başlangıç. Beş yıl sonra yarı sanayileşmiş duruma geleceğimize eminim.

Saatine bir göz atan adam:

— Uzayacak galiba, diye fısıldadı. Müsaade etseniz de ben gitsem.

Ev sahibi durumunda olan kolu-

na girdi:

— Bırakmam vallahi... Şimdi bir-ter. Geleli kaç dakika oldu? Başba-

bir kaç bardak viski atmadan imkânı yok bırakmam!

Cebinden bir Salem paketi çıkarıp, uzattı:

— Sigara almaz mısınız?

Alkış uğultularının arasında cevap verdi adam:

— Teşekkür ederim, yakmıyayım. Onikiden önce hava alanında bulunmam gerekiyor da...

— Onikiye kadar isimizi on kere bitiririz. Fabrikamızı gezmeden, A-

merikan barımızı görmeden bir yere bırakmam! Mezeleri, İtalya'dan

getirttiğimiz özel açılara hazırlattım. Pastanın üstüne fabrikanın ar-

masını işlettim. Belki çocukça bir davranış ama, ne yapayım, millî me-

scleler karşısında bir çocuk gibi heyecanlanıyorum.

— İnanır mısınız, bu an ben siz-

lerden daha heyecanlıyım. Hiç de-

ğilse sanayide millî bir politika izle-

yecek hale gelmemiz, sevinçten göz-

lerimi yaşıyor. Bu millet yardım

istendiğinde neler yapmaz değil mi

azizim? Hamdolsun her bir şey de

gelir ellerinden. «Fabrika kur» de,

kursun. «Tezgâhın başına geç» de,

geçsin. «Fabrikada yaptığın öte be-

riyi sat» de, pazar pazar dolaşıp sat-

sın. Şimdiye kadar millî sanayie yö-

nelmemekle akılsızlık ettik.

— Haklısınız, epey geciktik sayılır.

— Eskiden yurdumuzda yabancı

mal mı vardı birader? Kendimiz ya-

par, kendimiz kullandık.

Konuşmacıya kulak kabarttı:

— Modern mimarinin en güzel örne-

lerinden biri olan bu muhteşem bina...

diye konuşmasına devam ediyordu kûrsüdeki.

— Orta Doğu'nun en büyük sanayi

eseri... diye arkadaşının kulağına

fısıldadı ev sahibi durumunda olan.

İngilizler yaptı. Değişik bir tarz

denediler. Şu kapının yanındaki bü-

ro «Enfermation». Burası aslında

sinema salonu... Bunun bitişiğinde

geniş bir gazinosu var ki, görme!

Fransız stili koltuklar, geniş bir

«Bar Amerikan»... İkinci katta ol-

dukça büyük bir «Brifing salonu»...

Haa, bir de Full-time çalışan kosko-

ca lokantası...

— Desenize her şey düşünülmüş...

— Millî müesseselerimizin en büyük-

lüklerinden biri dersem mübalâga

etmiş olmam.

— Asıl fabrika kısmı ne âlemde?

— Tek kelime ile, şahane! Motor-

lar İtalya'dan geldi. Makineler par-

ça halinde Fransa'dan geldi. Monta-

taç işleri tamamiyle İsveç'lielerin

ellerinden geçti. Şimdi Belçika'dan

dokuma tezgâhları için ısmarladığ-

ımız mekikleri bekliyoruz.

— İnşallah kısa zamanda gelir.

Gelir de, dünya pazarları millî sa-

nayimizin ürünlerini görür. Avrupa

mağazalarında dolaşırken «Made in

Turkey» damgasını görmek ne zevk

verir insana...

— Kısmet olursa birlikte dolaşırız.

— Koskoca fabrikanın sorumlulu-

ğunu yüklendikten sonra, işinizin

başından ayrılacak zaman bulamaz-

sınız her halde.

— Canım, fabrika çalışmaya baş-

lasın, bir kitabına uydururuz artık.

Adam, ev sahibi durumunda olanı

doşça tepeden tırnağa süzdü:

— Lâf aramızda, bir müdüre ya-

raşır sıkıktasınız bugün. Elbisenizi

bu açılış için mi diktirmiştiniz?

— Yoo, epey oldu.

— Güzel bir kumaş. Nereden al-

mıştınız?

— Londra'dan getirmiştim. Lâzım

mydı?

— Bizim büyüklüğümüze dik-tirmek

istiyordum da...

— Avrupa'dan getirmek için zah-mete değmez. Amerikan pazarların-da istediğinizden âlâsı var. Hem di-kilmiş, ütülenmiş, sadece giyecek in-san bekliyor. Ben, bizim çocukla-rın üçünü de oradan giydirdim.

— İyi hatırlattınız. Bir de ben ka-yayım.

Bir süre sustular. Konuşmacı, mil-li fabrika hakkında bilgi veriyor, sa-lon alkıştan inliyordu. Fabrika mü-dürünün yanındaki:

— Fabrikanın açılışını «Yerli Mal-lar Haftası» na rastlatmakla çok i-yi ettiniz, diye fısıldadı. Çünkü bil-hassa şu son yıllarda vatandaşın millî hisleri iyice kamçılandı.

— Evet, diye fısıldadı müdür. Mil-li olan her şey karşı bir istek be-lirdi. İşte millî iradenin isteği dik-kate alındığı içindir ki...

Beriki sözünü kesti:

— Zaten topyekûn millî benliğimi-ze dönersek bu ülke yükselir. Giye-ceğimizle yiyeceğimizle, içeceğimizle her şey millî olmalı.

Ceplerini karıştırdı, aradığını bu-lamayınca yanındaki denedi:

— Bir Salem verir misiniz?

Yaktı sigarayı. Sonra birden akıl

edip sordu:

— Ustalar?... Onları Hollanda'dan getirttik,

diye fısıldadı fabrika müdürü.

— İsabet etmişsiniz. Çünkü bizim

ustalarımıza henüz makineler so-mununa kadar her şey yabancı. Usta

yerli olunca, mal bozuk çıkar. Mal

bozuk çıkınca, millî sanayimizin a-dı dış piyasada kötüye çıkar.

— Evet, uzmanlar da onu düşün-dü.

Yeniden tavana, duvarlara baktı:

— Ne güzel renkler seçmişsiniz.

Boya yerli mi?

— Bu muazzam millî esere uygun

düşün diye Avrupa'dan getirttik.

Yalnız binanın dış duvarlarındaki

badana yüzüdeyiz yerlidir. Hem ba-danacısı ile, fırçası ile.

— Oh oh... Tabii birader, ilerleme

dediğin böyle olur. Bugün badanası

yüzüdeyiz yerli olur, yarın boyası

yerli olur, öbür gün kapısı çerçeve-si derken, bir gün gelir bütün fa-brika yerli olurur!

Kûrsüdeki adam uzun konuşması-nı:

— Yerli Mallar Haftasını kutladığ-ımız şu günlerde, yerli mallarımı-zın zenginleşmesine büyük hizmeti

dokunacak bu muazzam tesisi açar, millî sanayimizin hayrılı olmasını

candan dilerim! diye bitirip, kalaba-lık uğultu halinde bara doğru süzülürken, salonun kuytusunda ki adam

fabrika müdürüne sordu:

— Hay Allah... Aklıma şimdi gel-di. Bu millî fabrikamız ne imal ede-cekti?

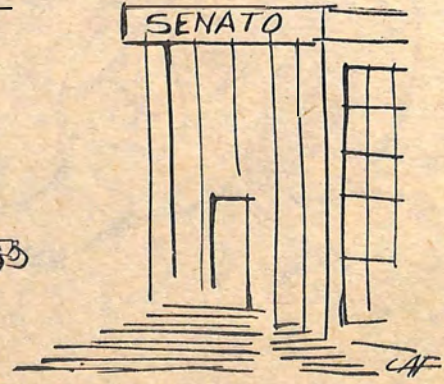
Beriki, davetlileri büfeye buyur e-

derken fısıldadı:

— Amerikan bezi!

Vedat SAYGEL

Kömür sıkıntısı Senato'ya götürülecek. — Gazeteler —

Yazısı

İktidar bütçeyi beğendi.
— Gazeteler —

— Evelallah bomba-gibi paşam!..

Amerika Ay'a adam yolladı.
— Gazeteler —

FALA inanır mısınız?
Ben inanmam. Ama inanmadığımı da kimseye söylemem.

Çünkü fala inananlar, inanmayanlara kızarlar nedense. Hepsinin yemin billâli anlattıkları bir sürü «çıkış fali» hikâyeleri vardır. Üstlerseniz apaçık gerçekleri ukalâca inkâr etmiş duruma düşer, kötü kişi olursunuz.

Üşenmeyip tartışmalara girseniz de faydasızdır zaten çabanız. Zira —birçok konudaki «iman» erbabı gibi— fala inananlar öyle bir inanca muhtaç oldukları, yani inanmak istedikleri için inanmışlardır.

İhtiyaçlar ve isteklerle tartışamayacağını da bilirsiniz. Öyle bir maça mantık her zaman yenilir. Daha doğrusu kavga çıkılıp maç tatil edilir ve mantık «hükmen» yenik sayılır.

Fala inanmanın karşıladığı psikolojik ihtiyaçların en önemlisi şudur:

Eğer insan hayatının olaylarını ve sonucunu önceden haber vermek imkânı varsa, bu demektir ki insanın ömrü kendi kontrolünün dışında çizilmiş bir rota, bir kader çizgisi, bir alın yazısıdır. Buna inandınız mı rotayı çizme sorumluluğunun ve amaca varmak için çabalama görevinin ağırlığından kurtulur, rahatlatırsınız. Düşünsenize:

Eğer insanın alın yazısı diye bir şey varsa ve bunu okumak mümkünse, bir falcıya bir kereden fazla başvurmak gerekmez mi?

Falci ya işinin ehlidir, ya da değildir. Eğer değilse, alın yazınızı ona tekrar tekrar okutmayaya çalışmanın anlamı yoktur. Eğer işinin ehliyse ve alın yazınızı seçip size bildirebildiğine gerçekten inanıyorsanız, aynı bilgiyi tekrar tekrar edinmeye çalışmak da o derecede saçma olur.

YELPAZE

REFİK ERDURAN

Ne ise hâlimiz

Oysa birçok fal meraklıları aynı falcıya abone olur, her gün tıpatıp aynı soruları sorup farklı cevaplar bekleyerek onun gözünün içine bakarlar.

Davranışlarını dikkatle incelerseniz böyle kimselerin kaderden bahış dilenmekte olduklarını farkedersiniz. Ders çalışacağına öğretmenin yüzüne melûl bakarak iyi not tutulamaya çalışan kaytarıcı öğrencileri andırırlar.

Bu tutum yalnız fal konusunda görülse, insanın sırf kendini ilgilendiren bir zaaf sayılabilir. Ama birçok kişilerin aynı yöndeki tutumları bir araya gelince toplum hastalıkları çıkar ortaya. Mantığın ve bağımsız düşüncenin elbirliğiyle kızığa çekilmesinin yarattığı boşluklar her zaman fırsatçı şarlatanların işine yarar.

O türlü hasta ortamlarda sözde liderler ve şef taslakları türeyip ahalîye kasıla kasıla bağırırlar:

— Geleceğiniz falanca yöndedir! Bu kaderinizi hepinizden iyi ben görüyorum. Peşimden gelin!

Hitler'ler, Hitlercik'ler, irili ufaklı ve çeşit çeşit sahte peygamberler hep böyle belâ olmuşlardır toplumların başına.

Bereket versin çoğu kere bunlar kendi aralarında anlaşamaz, başkalarının kuşanmasını istemedikleri mantık silâhını kendileri pekâlâ kullanıp birbirlerinin maskaralıklarını açığa vururlar.

Şimdi yeni yıl geldi ya, her yılın başında yaptıkları gibi topluca kehanet yumurtlamak, bir

de kendi işlerini düzenlemek için bir dernek kurmak üzere en namılı İtalyan falcıları Sicilya'nın Palermo şehrinde toplanmışlar. (Yanılmıyorsam, bizim Metin'in vaktiyle top kovaladığı yerde.)

Gelgelelim, aralarında hır çıkmış. Kimi dermiş «Falan çeşit dernek kuralım.» Kimi dermiş:

— Hayır, önce ülkemizdeki bütün falcılara mektup yazıp bu konudaki düşüncelerini öğrenmeliyiz.

Derken biri kürsüye fırlamış:

— Bre bu nasıl iştir? Biz falcı değil miyiz? Düşünce öğrenmek için sağa sola mektup yazmak ne demek? Şuracıta hep birden fala bakalım, bütün meslekdaşlarımızın o konuda ne düşüneceğini keşfediverelim, bitsin bu iş!

Bu parlak teklif çoğunluğun alkışlarıyla karşılanmış.

İtalya'nın en büyük falcısı diye bilinen Vittorio Scifo (profesyonel unvanıyla «Ulu Tobruk Büyücüsü») oradaymış. Tam teklif kabul edilecekken mikrofonu kapıp haykırmış:

— Behey namussuzlar! Derdiniz gücünüz dernek mernek diye milleti biraz daha kazıklamak. Arada utanmadan meslekdaşlara da kazık atmaya kalkacaksınız. Dalâverenizi açığa vurayım da görün. Ben ki bu işin ağababası ve her çeşit hokkabazlığın piriyim, işte halkımıza ilân ediyorum: Fala mala bakarak ne insanların düşüncelerini, ne de her hangi başka bir gizli şeyi keşfetmeye imkân yoktur!

Ve kapıyı vurup çıkmış, gitmiş.

Evet, falcılar ve hokkabazlar arasında bile çıkıyor bazan bu kadar açsözlü ve dürüst bir kişi...

Darısı yıllardır Türk Milletinin kalkınma ve kurtuluş falına bakma yarışına çıkan politika hokkabazlarının başına.

Yazısız

TANIDIĞIM MEŞHURLAR

Naci Sadullah

Hamamî Zâde İhsan

O TUZUNU aşmamış kuşakların, ancak eserlerini bulabileceği, fakat kendisini şahsen tanımış olamayacağı «Hamamî zâde İhsan»ın çok cepheli, renkli, olgun ve parlak kişiliğini —ana çizgileri ile— sizlere, iki ünlü yazarımızın yetkili kalemlerinden tanıtacağım. Fakat şüphesiz mümkün olabileceği kadar özetlenmiş olarak!

Edebiyat Fakültesi Osmanlı edebiyatı tarihi profesörü Dr. Nihat Tarkan, onun için işte aynen şöyle diyor:

«— Hamamî zâde İhsan bey, sayılı nüktedanlardandı. Nükte ve zarafetin gerçek mahiyet ve ölçüsüne bîhakkın vakıftı.

«Dostlarının arasına bir tebessüm, iç açan bir bahar tebessümü çağlayanı gibi pırıl pırıl girerdi.

«Onu uzaktan görüp de, bu ferah rüzgârıyla ruhunun yelpazeliğini duymamış olan hiçbir bildiği yok gibidir!...»

Rahmetli İbrahim Alâattin Gövsa da, onun müstesna hasletlerini şu satırlarla belirtmişti:

«— Gerçek bir şair ve eski tâbi-riyle gerçek bir «mîrî-keâm» olan «Hamamî zâde İhsan», bütün halis değerli kişiler gibi, son derece mahviyetli bir insandı.

«Onun edebiyatımıza yadigar ettiği eserler (1), izleri uzun zaman pâyidar olacak birer hazine değeriindedir!...»

Beni onunla, evvelâ talebesi, sonra da yakın dostu olmuş bulunan rahmetli «Tahir» (2) tanıştırmıştı. Ondan sonra «Hamamî zâde İhsan» la her buluşmamızda, not defterim, bir gün yayınlamayı tasarladığım birbirinden zarif, birbirinden güzel, ve bir birinden ince nüktelerle dolardı.

Şimdi sizlere, üstün bir öğretmen, içli bir şair, güçlü bir yazar olduğu kadar, her sohbetinde bir «Akbaba» sayısını doldurabilecek kadar bol ve ince espriler savuran bir müstesna nüktedan olan Hamamî zâde'nin, gerek o eski defterimde, gerek hafızamda kalmış birbirinden nefis fıkralarından seçilmiş gerçek inciler sunacağım.

«KADIN NE ZAMAN CÂZİPTİR?»
Hamamî zâde İhsan'ın tabiatındaki özelliklerden pek bilinen birisi de, kadınlarla başının hiç de hoş olmayışı idi. Nitekim bir gün:

«— Güzellik öyle bol bir nimet ki, bazen kadınlara bile kısmet olabiliyor!...» demişti.

Bir gündelik gazetesinin: «— Kadınlar ne zaman câziptir?..» sualini konu edinerek açtığı anket de işte aynen şöyle cevap vermişti:

«— Bir dünyaya gelmeden evvel, bir de dünyadan gittikten sonra câzip olacak galiba!...»

Buna karşı kendi cinsinin genç ve güzel olanlarına karşı sonsuz bir incicâzı vardı Hattâ bir akşam bir içki sofrasında, bir resmi dairede başından geçmiş komik bir olayı anlatırken:

«— ...Evrakı memure hanıma verdim. Memure hanım evirdi, çevirdi, beni karşısında oturan memure hanıma gönderdi!...» kabilinden cümleler sıralarak ikide birde «Memure hanım, memure hanım!...» diyen rahmetli Tahir'in sözünü âdeta öfkeyle kesti ve o şirin Trabzon şivesiyle:

«— Canım, dedi, «memure» de ne oluyor? Şuna «memur» desene! Şimdi hep «müzekker» kullanmıyormuyuz?...»

Kendisinin anlattığına göre, eskiden, «Trabzon» dan haccı giden hacılar, yola çıkarken büyük bir kalabalıkla uğurlanırlar, dönüşlerinde ise, tekbirlerle, hep bir ağızdan okunan ilâhilerle karşılanırlardı.

Gelen hacıların yüzlerini gözlerini öpmek de yarı hacı olmaya muadil bir büyük «sevap» sayılırmış!

Bir akşam, Trabzon'un «Ferah» isimli lokantasında otururlarken, aralarına hacıları karşılama merasiminden dönen bir dostları gelmiş. Onun gülerek anlattığına göre, merasim sırasında «cemal aşığı» bir zat, kalabalık arasında duran güzel bir genci «hacı» farzederek öpmeye koyulmuş. Neye uğradığını anlayamayan delikanlı:

«— Ne yapıyorsun be adam?...» diye celâllenince, beriki şüknetle:

«— Sevap alıyorum evlât!...» cevabını vermiş.

Ve delikanlı:

«— Ben hacı değilim!...» diyerek geriye çekilince, şu sözleri eklemiş:

«— Aman evlât, yalan söyleme! Sen hacı olmasaydın yüzünden böyle nurlar saçılır mıydı?...»

Hamamî zâde İhsan, bu olayı din-

leyince, hemen yerinden kalkmış ve:

«— Hacı olamıyorum, bari koşup ben de biraz sevap alayım!...» diyerek hızlı adımlarla meclisten uzaklaşmış. Fakat o gittiği zaman merasim dağılmış ve meydanda hiç kimse kalmamış bulunuyormuş. Boynunu бүktüp ayrıldığı meclise döndüğü zaman sevap alıp alamadığını sormuşlar.

Hamamî zâde İhsan, dudaklarında acı bir gülümseyişle cevap vermiş: «— Ben yetmişince kadar hacıların hepsi ortalıktan sır olmuş. Bu yüzden, bana, işin sevabı değil, günahı bile kısmet olmadı!...»

HARAP OLAN BİR BEYT!

«Divân-ı İhsan» dizilmekte iken, bir gün bir mürettepe pek fena öfelenmiş. Zira o mürettepe, üstadın: «Görünce taht-ı Osmaniye mâtem-dâr-ı izmihlâl,

«Sstanbul'un semâsından geçen zıll-ı Hüma (3) ağılar!»

beytindeki «Sstanbul» kelimesini, «İhsan Hamamî» tarafından yanlış yazılmış olduğuna hükmedip, «Sstanbul» şekline sokarak aklınca tashih (!) etmiş!

İhsan Hamamî:

«— İşte, diyordu, bir kaş düzeltiyim derken iki gözü birden kör etmiş diye buna derler. Zira «Sstanbul», «İstanbul» olunca, biçare mısra da paldır küldür vezinden düşmüş!

«Halbuki şair, oturduğu beytin (e-

vinin) yanmasına aldırmaş da yazdığı beytin (şiiirde iki mısra) yıkılmasına katlanamaz!...

«Bereket vaktinde yetiştim de düzelttim. Yoksa mürettebin farkına varmadan tertip ettiği suikast beytini harap edecekti!»

«O SANA GÖRE DEĞİL!»

Halen hayatta bulunan bay «F.», «Hamamî zâde İhsan» ın en yakın dostları arasındaydı.

Fransızca'yı, İngilizce'yı ana dili gibi bilen bay «F.» ye biz: «Canlı Kitaplık» derdik. Zira Osmanlı, Türk, Fransız ve İngiliz edebiyatını çok iyi bilen sayın bay «F.» nin hele ansiklopedik malûmatı şaşılacak kadar genişti.

Ancak, kafası bu derece zengin olan biçare «F.» nin iki tarafı son derece fakirdi:

Çehresi ve beden! Çehre alabildiğine züğürt, beden alabildiğine cılız!

Bir akşam, bir içkili lokantada, «Hamamî zâde İhsan» la karşılıklı oturmuş demlenirken masamıza o da geldi.

O sırada ben, «Akbaba» nın yeni çıkmış bir sayısını okuyordum, Hamamî zâde de güle güle dinliyordu. «F.» ye yer gösterirken:

«— Otur da sen de katil hele, dedi. Nükte ziyafeti var!...»

Ben de «Akbaba» dan şu fıkrayı okudum:

«Pergünt» piyesinde, «Ölüm perisi» Pergünt'e:

«— Seni öldürüp yeni baştan dökeceğim!...» der.

Bunu duyan ünlü çehre züğürtlerimden «M.Y.»: «Yârabbi, demiş, ne olur, öyle bir peri ile karşılaşmayı bana da nasip etsene! O peri, beni «İzzet Melih» ve «Nazmi Acar» la beraber eritip döksün ki, onlar benim bilgimden pay alsınlar, ben de onların güzelliklerinden nasıpleneyim!..»

Ben bu fıkrayı okuyunca, bay «F.» ümitsiz bir gıpta ile içini çekerek:

«— Nerde o günler?» dedi, ve ilâve etti:

«— Öyle bir peri karşına çıksa, ben de güzel bir civanla ve sağlam bir pehlivanla eritilip döktülmemi dilerdim!...»

«Hamamî zâde İhsan» hiç fırsatı kaçırmı mı? Hemen cevabı yapıstırdı:

«— Sen koyu muhafazakâr bir adamsın hocam, seni bir güzel civanla değil, kırk güzel civanla, bir sağlam pehlivanla değil, kırk sağlam pehlivanla bir değil kırk kazanda bir değil, kırk gün kırk gece kaynat-salar, bir kılın bile değişmez. Bu yüzden, ben o biçare güzellerle, o biçare pehlivanlara acırım!...»

«F.» kaşlarını çatarak sordu:

«— O da neden üstad?...»

Ve «Hamamî» cevabını verdi:

«— Zira o güzeller birer şebeğe, o pehlivanlar da birer iskelete döner de ondani!...»

(Sonu gelecek sayıda)

(1) «Son Divan şairi» olarak tanınmış bulunan «Hamamî zâde İhsan» ın basılmış eserlerinden hatırlayabildiklerim şunlardır: «Divân-ı İhsan», «Hamsinâme», «Kâtîp», «Yolculukta», «Tüccar Kâtibi», «Türk Edebiyatı Nümuneleri», «Trabzon'da İlk Kitapçı ve Yayıncıları», «Türk Rübaileri» ve «Lâf Olsun Diyel!...».

(2) Son Posta gazetesi yazı işleri müdürü iken, Maslak'ta, feci bir trafik kazasında ölmüştür.

(3) Talih kuşunun gölgesi.

— Sandıktan çıktık!..

ayna

Semih Balkıoğlu

DEMİREL : "DEMOKRASİ TAM OLARAK RAYINA OTURMUŞ DEĞİL" DEDİ

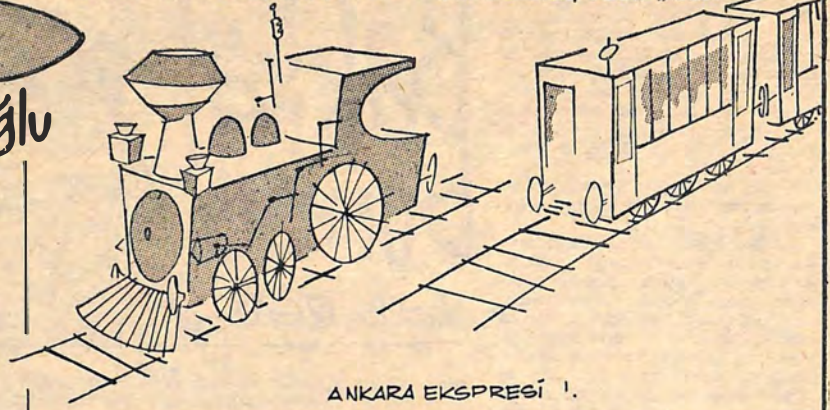

- BİR DAKİKA BEYEFENDİ, İKRAMİYE
NUMARANIZI UNUTTUNUZ !

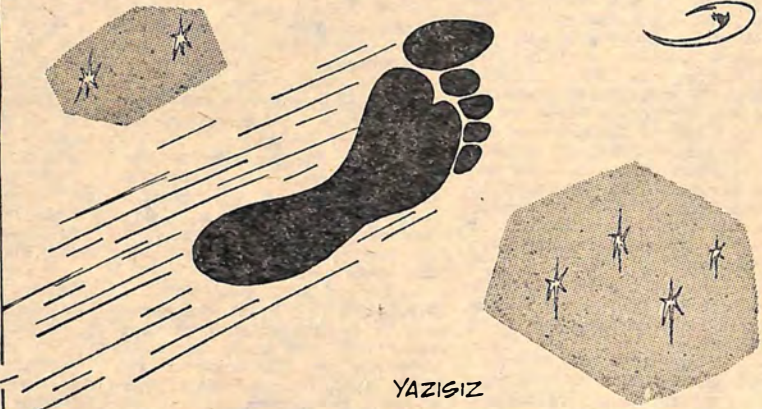

C.K.M.P.'NİN ADI "MİLLİ KURTULUŞ
PARTİSİ" OLACAK

YAZISIZ

AYIN FETHİNE DOĞRU EN BÜYÜK ADIM ATILDI.

YAZISIZ

KOÇ

69 yılına koç gibi gireceksin,
Sağlık ve neşe dolu günler geçireceksin.
Yeni yılda dostunu, düşmanını iyi bil;
Tam tos atayım derken sen bir tos yiyeceksin.

BOĞA

Devam etmez bu hayat hep üzüle üzüle;
Yeni yılın geçecek neşeyle, güle güle...
Falında bir de esmer İspanyol güzeli var.
Dünya sana arena; mutlu olasan, ole!

İKİZLER

Falci doğruyu söyler; ne saklar, ne de gizler...
Talihinde ikiz var, burcun zaten ikizler.
Sen artık seç birini... Öğüdümü de dinle:
Pencerede soyunma, röntgenciler dikizler!

YENGEÇ

Maşallah turp gibisin; sıhhatlisin ve gençsin.
Yeni yıla da yan yan yürüyüp gireceksin.
Uğurlu rakamın 3, uğurlu rengin mavi,
Günlerin istediğin gibi gönlünce geçsin!

ASLAN

M.G.M. aslamsın, kükreyip duruyorsun.
Bazan kafeste gibi sakin oturuyorsun.
Yeni yılda kısmetin pençenin içindedir,
Ekmeğe ise ağzında, hâlâ ne soruyorsun...

BAŞAK

Yeni yıl talihini ayağına serecek;
Başağın bire karşı 69 verecek.
Derdini aç annene, «Onu seviyorum,» de!
Baban seni mutlaka Şubat'ta everecek!

TERAZİ

Artık geleceğe bak, bir sünger çek mâziye.
Doğru tart hislerini, bastırma teraziye.
Yeni yılda kısmetin biraz şehlâ bir güzel;
Şöyle 90 kiloluk, adı ise Raziye...

AKREP

Yazın plâjda gene kumlarda olacaksın;
Gezinirken güzel bir yelkovan bulacaksın...
Seansın dokuz onbeş, sineman Yeni Melek;
Bir sonbahar aşkıyla sararıp solacaksın...

YAY

Yeni yıl falındır bu, doğru veya yalan say:
Bir elinde okların, diğer elinde bir yay...
Gene birçok güzelin kalbini çalacaksın.
Her gün mutlu olasan, şinanay yavrum şinanay!

OĞLAK

Allahını seversen yeter artık meleme;
O kızı seviyorsun, ağzında geveleme!
Kız isen yeni yılda sen al benden haberi:
Başkasını sevir, o oğlanı bekleme!

KOVA

Burcunu soranlara çekinmeden de: «Kova!»
Yeni yılda şanslısın, gerisi hava-cıva...
Uğurlu rakamın 4, rengin ise toz pembe.
El falına bakarken biri gelecek tava...

BALIK

Yeni yıl yarayacak, Tanrı verecek sağlık.
Zaten sen kısmetlisin, burcun değil mi balık?
Evlenmek istiyorsan bir çöpçatan bulayım;
Yeni yılda yapayım ben sana bir babalık...

Mukadder ÖZAKMAN

DALGINDI, tesadüfen onların masasına oturdu... Dalgın olmasa haddini bilirdi. Hiç olmasa masasına oturduğu kişilerin çoraplarına, ayakkabılarına bakardı. Ossat da, ayakkabının fiyatının 160 lira, çorabın da yirmi lira olduğunu anlardı. Ama Maliyenin onbeş yıllık, otuz aslı maaşı Burhan efendisi onları görecektir halde değildi o gün... Hatta garsonun:

— Çay mı ağbi? dediğini bile duymamış, lâf olsun diye başını sallamıştı.

Burhan efendi bakkalı düşünüyordu. Onbeş yıllık memuriyet hayatında şöyle bir kerecik olsun peşin parayla yarım kilocuk pırınç alamamıştı. Haydi, içtiği üçüncü marka sigara, böyle bir üçüncü sınıf memur için lükstü, o borca da alınabilirdi, ya pırınç, ya evdeki beş aç boğaz? Kapıdan girince ekmeklere saldıran beş boğaz? Ekmek de alamamıştı ki bugüne dek peşin parayla hiç... Oysa ki aynı fiyata, aynı büyüklükte ne güzel ekmekler satılıyordu fırınlarda peşin parayla. Kabara kabara patlamış, sıcaık, yumuşacık ekmekler... Şöyle bir basan üzerine, sanki lüştü topa basmışın gibi, ossat geri düzeldi mübarekler. Ya kendinin bakkaldan verisiye aldıkları? Bastığın gibi altı üstüne yapıyordu, hem de bir daha hiç ayrılmamaca. İçinden çuval parçası mı çıkmaz, sigara izmariti mi çıkmaz, çöp mü çıkmazdı. Namussuz bakkal, kimbilir böyle ekmekler sattığı için bir ekmekte kaç kuruş kâr ediyordu?

Masasına oturduğu iyi giyimli, ensesi kalın kişilerden vişne ayakkabılısı, fümeye ayakkabılıya bir şeyler anlatıyordu:

— Ya işte Hayri bey, diyordu... Neyse, biz başladık bahçede içmeğe. Ama o bahçe, o Hicri beyin bahçesi, bir ömür azizim, dersin cennetten bir köşe. Bir kere deniz ayaklarının altında, sonra efendim, mehtap vurmuş denize. Rakılar desen, buz mübarekler... Kocaman kocaman levrekler. Vallahi ne diyeyim, adam yazlığa veda partisinde hiçbir şeyi unutmamış, o peynirlerin güzelliği...

Burhan efendi de o anda, bakkaldan geçen ay aldığı yarım kilo peyniri düşünüyordu. Kokmuştu peynir. Üstelik yarsını da su vermişti. «Biz suyuyla alıyoruz, suyuyla veriz» demişti. Ne yapsındı Burhan efendinin beş aç boğazı? Bakkal namussuzuyla beraber, onlar da namussuz olacak değillerdi ya. Suyuna da ekmek banmışlardı... Kimbilir kaç lira yazmıştı deftere o yarım kilo kokmuş peynir için.....

Vişne ayakkabılı devam ediyordu nargilesini tokurdatarak:

— Sonra Hayri beyciğim, orkestra başladı çalmağa. Hani ben de geçenlerde bir orkestra tutmuşum ya bizim hanımın yaş gününde, o orkestranın aynısı, yalnız elemanlarından bazıları değişmiş... Bunlar daha nefis çalışıyorlar.....

Burhan efendi:

«Niye böyle olur bu bakkal milleti bilmem ki! Ulan nasıl olsa defter elinde, istediğin gibi kalemi oynatıyorsun, bir de hileli mal niye satarsın? Altıtarafı aldığımız 250 gram yağ, ne katarsın içine çiçek yağı? Sonra, ne katarsın nohutun içine sarı darı, pırıncın içine ak darı? Yaa, yaa, peşin para olmalı, almalısın zamanında on kilo pırınç, yirmi kilo pırınç, koymalısın bir kenara, fiyat dört yüze çıkmış, beş yüze çıkmış, sana nesi? Ama bakkal, güneşir zaml!

— Efendim, pırınç koydu üzerinel.....

Vişne ayakkabılı anlatıyordu:

— Biz hemen yeni oturmuşuk ki masamıza, bir baktım bizim Hüseyin. Sen tanımazsın, şimdi Ankara'da kocaman bir acentası var. Bizim hanımın da sınıf arkadaşısı olur... Oturduk... Dereden tepeden, biraz hoş beş, biraz kadeh tokuşturduk, «Eee,

Bakkal borcu

Muzaffer İZGÜ

Aysel hanımı müsaade edersin her halde?» dedi. «Buyrun buyrun» dedim. Dansa kalktılar.....

Tam bu sırada Burhan efendi, sesli olarak:

— Pezevenk! dedi...

Vişne ayakkabılı, az daha nargilesinin marpuçunu yutacaktı. Birden Burhan efendiden tarafa döndü:

— Kim arkadaş? diye sordu.

Ama Burhan efendi, o anda çayının geldiğinin, hattâ soğuduğunun farkında bile değildi:

«Pırınç koymuşmuş üzerine... Namussuz pezevenk. Pırınç koymuş. Sen koydun itoğlu it, sen koydun...»

Vişne ayakkabılı, Burhan efendiden ses çıkmadığını görünce, kızarak tekrar başını fümeye ayakkabılıdan tarafa çevirdi:

— Tıvuyor galiba, dedi. Neyse, o akşar 4'yle bir eğlendik ki!.. Sonradan bir de strip-tiz artisti çıkmasın mı ortaya? Ama azizim, kadın da soyunuyor hanı. Bir bacak var kadında, dersin tornadan çıkma. Hele göğüsler, kavun kavun.....

Burhan efendi:

«Olmalı insanın elinde hazır üç yüz lira parası, geçmeli o bakkalın karşısına, ulan demeli, artık avucunu yala, bundan sonra peşin alacağım, canımın istediği yerden alacağım, demeli. Hayvan herif!.. Yeter bizi kazıkladığın, onbeş yıldır çalışa çalışa kıymız sandalyeye yapıştı, sırf sana... Ama üçyüz lira?...»

Vişne ayakkabılı:

— Duyduğuma göre Âtîf bey, sırf o gece için 21 bin lira masraf etmiş. Azizim zaten o gece kumarda yalnız

bana beşbin lira verdi. Strip-tizden sonra yanıma Kâmil bey gelerek, «Âtîf bey yukarda salonda, masayı hazırlatmış, bir parti çevirelim diyor, seni de istiyor, ha ne dersin?» dedi. Ne diyeceğim, olur dedim. Nasıl olsa bizim karı başladı okul arkadaşıyla, okul hatıralarını konuşmaya... Onlara şöyle yarım saatçik dedim ve ayırdım yanlarından.....

— Deyyus!..

«Evet, tâ deyyusun kendisi bu bakkal. Deyyus olmasa sömürmez böyle milleti...»

Fakat, Burhan efendi, —deyyus— u da yine sesli olarak söylemişti. Vişne ayakkabılı bu kez çok fena bozuldu. Burhan efendinin kolunu sertçe dürterek:

— Kime diyorsun ulan? dedi.

Burhan efendi, bir rüyada gibi: — Sömürüyor, yiyor, bitiriyor, diyor başka bir şey demiyordu.

Vişne ayakkabılı:

— Ulan benim karı için mi yiyor diyorsun hayvan herif?

Burhan efendi, vişne ayakkabılının suratına bakmaksızın:

— Sen dünyanın en âdi, en aşşalık herifisin, dedi.

Vişne ayakkabılı bunun üzerine ayağa kalkarak, Burhan efendinin yakasına yapıştı:

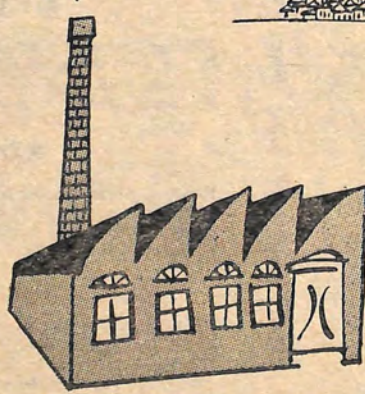
— Kime diyorsun ulan?

Burhan efendi güç koptu dört yüz lira aylıktan, beş boğazdan, kokmuş peynirden, hamur ekmekten ve bakkal İlyas efendiden:

— Arkadaş, niye yakamı tutuyor sun? dedi.

— Yürü ulan karakol!

Bir işçi Toto'dan yarım milyon kazandı. — Gazeteler —

— Yaşasın!.. Onüçü yakaladım!

— Niye?
— Bir de niyeymiş, yürü!
— Yahu ben ne yaptım size?
— Yürü ulan, şahit de var!
— Yürüyelim bakalım!

Burhan efendi, hiçbir şeyden habersiz, bindi vişne ayakkabılının hususi otomobilene... Yanına da fümeye ayakkabılı oturdu...

Vişne ayakkabılı:

— Ulan, sigaranın külünü dökme arabanın içine, diye bağırdı.

Fümeye ayakkabılı da, sanki Burhan efendi kaçacakmış gibi sıkı sıkı tutmuştu ensesinden... Fakat biraz sonra Burhan efendi, yine daldı hılyasına:

«Olmalı böyle bir araba, hemen satmalı, elli bin, altmış bin... Açmalı o deyyusun karşısına bir bakkal dükkânı. Ulan peynir on iki lira mı, bende on lira, pırınç 450 mi, bende dört lira, memurlara özel bir ilgi, özel bir muamele. Ekmegin en güzeli memurlara, salganın tuzsuz yeri memurlara, turşunun hiyarları memurlara, kibritin dolusu memurlara, sabunun kuruşu memurlara. Dönmeli tüm mahalle benden alış verişe. O İlyas denen köpek, atmalı kapının önüne sandalyeyi, akşama dek sinek avlamalı. Seni gidi...»

Burhan efendi, burdan giresini yine sesli olarak söyledi:

— Seni gidi pezevenk seni, seni gidi âdi aşşalık herif seni!..

Vişne ayakkabılının elindeki direksiyon, bu sözler üzerine bilingsiz olarak bir sağa döndü, bir sola. Az daha bir at arabasına çarpacaktı:

— Vur Hayri bey, şu keratanın karnuna bir yumruk vur! dedi.

Fümeye ayakkabılı:

— Nasil olsa karakolda ona gereken cezayı verirler, sen sürmene bak, dedi.

— Ulan herife bak be, karakola götürüyoruz hâlâ bize...

O sırada Burhan efendi:

— Zaten bu dünya namussuzların dünyası, dedi.

— Vallahi bir kaza çıkacak elimden Hayri bey!..

— Bas azizim gaza, bas!

Burhan efendi:

— Kahpe karılı n'olacak, dedi.
— Ulan bize mi? Ulan kimin karısı kahpe?

«Kendi de kahpe karı gibi zaten... Ay başına bir iki gün kaldı mıydı, ismimiz Burhan efendi olur. Sigara! Buyur Burhan efendi! Ekmek! Buyur Burhan efendi! Hele ay başı üç gün geçsin... Sigara! Yok! Şeker! Yok!... Ulan yok da ne demek, sigarasız, şekersiz durulur mu? Var... Var da vermiyor pezevenk... Vermez, çünkü...»

— Çünkü, it. İt herif!..»

— Yahu dostum bas gaza, nerdeyse herif ana avrat girisecek bize. Şimdi de it öldük... Tahammül edeyim dedim, ben de edemiyorum artık, açıp kapıyı kaktırıvereceğim hayvanoglu hayvanı dışarıya...

Vişne ayakkabılı, hırsıyla yüklendi gaza...

— Bas namussuz bas!..

— Ulan bana be, bana diyor bel!..

«Bas derim o zaman... Top atacağına yakın gelir benim dükkâna — Aman Burhan efendi, ver şurdan bana üç bin lira, biraz pırınç mercimek alayım dükkâna. — O zaman ağzımı doldurur, yüzüne karşı:

— Bas ulan namussuz, derim.

— Vallahi atıyorum kapıdan!

— Atma, geldik karakola!

İkisi birden Burhan efendinin kollarına girdiler:

— Yürü ulan, dediler.

Burhan efendi, arabadan çıkınca uyandı derin uykusundan:

— Burası karakol yahu, dedi.

— Ulan bir de seni pavyona, bara mı getirecektik?

— Ama ben karakolluk bir şey yapmadım ki...

— Yürü!

Besiliydi adamlar. İte kaka çıkardılar Burhan efendiye komiserin huzuruna. Komisere:

— Efendim, bu adamdan şikâyet çiyiz, dediler.
— N'oldu?
— Bize demediğini bırakmadı. Ne pezevenkliğimiz kaldı, ne deyyusluğumuz, ne de namussuzluğumuz. Arabanın içinde bile söve saya geldi bize.

Komiser, Burhan efendiye:
— Bak, ne diyorlar? dedi.
Burhan efendi:
— Hayır efendim, ben katıyyen bu adamlara sövmedim, diyerek kendini savundu.

Vişne ayakkabılı:
— Hayri bey şahittir efendim, diye gürlledi.

— Bak, şahit de varmış?
— Hayır efendim, demin de dediğim gibi ben bunlara değil, başka birine, bakkala sövdüm. Malûmuâliniz, ben ufak bir memurum efendim. Bundan ötürü hep veresiye alış veriş ederim. Bugün sabahleyin maaşımı aldım, ev kirasını verdim, artan parayı da bakkala verdim, üstelik de seksen lira borçlu kaldım. Bakkalın atmış olduğu kazıkları düştürüp düşürüp ona kızdım. Belki bu arada ağzından bakkal İlyas efendi için bir kaç küfür de çıkmış olabilir, ama yemin ederim ki ben bu adamları ne bilirim, ne tanırım, ne de küfür ettim.

Vişne ayakkabılı:
— Ben, karımın karımın arkadaşları dansa kalktılar dediğimin sen bana pezevenk demedin mi?
— Hâşââ, ben, bakkal pirince keyfi olara zım yaptığı için ona dedim.

— Pekiyi, ya ben gaza basarken, bas ulan namussuz bas, demedin mi?

Burhan efendi, aptal aptal sordu:
— Siz gaza mı bastınız? Vallahi hiç haberim yoktu. Ben o sizin arabayı sattım, onunla bir bakkal dükkânı açtım, ucuz ve temiz mal sattığım için az zamanda bakkal İlyas efendi top attı. Geldi benden borç para istemeğe, ben de ona —bas ulan namussuz— dedim.

Komiser, biraz sonra hüviyet tesbiti yaptırdı. Burhan efendinin hakikaten küçük bir memur olduğunu öğrenince, şikâyetçilere:

— Barışın barışın, siz dememiş-tir, dedi.

Burhan efendi, hem vişne ayakkabılıdan, hem de fûme ayakkabılıdan ayrı ayrı ötür diledi. Onlar gittikten sonra, komiser:

— Arkadaş, dedi, bir daha öyle umuma ait yerlerde, ona, buna, bakkalına sövme! İnsanın her an başı belâya girebilir. Ben de bakkalına sövüyorum, ama söveceğim zaman giriyorum karakolun nezarethanesine, ver ediyorum küfürü. Bana kalırsa sen de öyle yap, evinin helâsı ne güne duruyor?
O günden sonra beş boğaz, ne zaman babaları Burhan efendinin tuvalette gittiğini görseler:

— Oh oh, babamız boşalacak! diyorlardı...

Muzaffer İZGÜ

REKABET!

Otomobil ihraç edeceğiz. — Gazeteler —

AHİRET İHRACATI

KAYSERİ'DEN SELÂMLARLA

Şimdi Sinan'ın Süleymaniye camii'ni yaparken, Erciyes'in silüetinden ilham aldığına daha fazla inanıyorum: Erciyes karışında çok yaşamış olmanın be-yaz huzuruyla!...

Şeker şirketinde misafirhane-deyim... Rahat, tek katlı, gusto-suz, cana yakın bir misafirhane...

Dışardan biri elmayla portakal tepsileri geçiriyor... Sempatik Sağlık Bakanının şerefine bu akşam vali ziyafet veriyor galiba... O da misafirmiş burada...

Ziyafeti var ki biri bağıriyor:
«— Otuz salata tabağı lazım...»

Yemek odası, salonun tam ya-nında olduğu için meraklı bir burun uzatıyorum içeriye...

Uzun bir masa. Peçeteler yel-paze yelpaze katlanmış. Kim bu yelpazelemeyi düşünmüş kil...

Dışarıya adım atınca ısıran so-ğuktan haslanmış pancar kokula-rı çıkıyor...

Bekçiler, hademeler, daha u-zakta çobanlar, bana fabrikayı anlatmak istiyor bütün benimse-mişlikleriyle...

«— Su buradan girer, şuradan çıkar, burada soğur...»

Erciyes'la derleşiyorum:
«— Ben senin kadar yaşa-sam» diye... Allah göstermesin...

YAZAR VE BAKAN

Bir zamanlar Paris'e bir konfe-rans vermeye gitmiştim Türkiye

ANKARA MEKTUBU

üzre. Bir kitabım da çıkmıştı o-rada...

Son derece burulmuşum, çok komik bir şeye.

Bir basın ataşesi vardı gök göz-lü. Bir de bir Bakanın özel ka-lem müdürü (Dışişlerinin değil) varmıştı oraya dinlemeye...

Ben Fransızların itibarıyla ye-tinmiştim... Özel kalem müdürü, herkesçeğiz tarafından (bir ha-nım arkadaşım hariç) öylesine ağırlandı ki, öylesine ağırlandı ki...

Bana ağır gelmeye başlamıştı bu ağırlama. O zaman öyle çocukça tepkilerim vardı...

Tabii ki ağırlanacaktı... Baka-nın zarif kulağı bende değildi ki, ondaydı... Ama ben:

«— Efendim, bir yazar, bir sa-natkar» teranesi tutturmuşum, «nasıl olur da!...»

Bir eserin satışının beş bine u-laştığında satış rekoru kırdığı ül-kede, «O nasıl olur da,» bal gibi olur...

Şimdiyedek, eserlerin dışarda pazarlamasıyla hiçbir hükümetin meşgul olmadığı ülkede, tabii ki kudretli bir özel kalem müdürü, nâciz bir yazardan önemlidir. Göz gözlü ataşe dostum da bunu biliyordu...

Burada da herkes Sağlık Baka-nı için koşuyordu. Hatta bizi

odalarımızdan çıkardılar başka odalara koydular. Böyle şeylere burulmam sanıyordum Akbabam, tuhaf bulurdum.

«— L'an et kafa» dedim öz özü-me... «L'an adam olmaz » Va-zarmışsın, çizermişsin kime ne?..

Onlar hükümetleri düştünce, e-ti yenmiş erik çekirdeklerine dö-nüyorlar, aynı sepetlik, sen bak bunca yara berene rağmen ye-rinde kalıyorsun.

VE MEHMET TURGUT...

Aklıma geldi... Bu müessesele-rin hepsi ona bağlıydı.

Zaten onun başında olduğu bir teşkilât olmasa bunca burulmaz-dım. O kardeş, o üç dostum var-sa biri Mehmet Turgut'un konu-guydum ben... Sanki o bana so-ğukluk göstermiş gibi geldi...

Aşçılar, kalplerine bastırılmış dev tabaklar taşımaya devam e-diıyorlardı...

«Pöh» diyordum, «pöh. Mimar Sinan'ın ismi asırlarca kalmış, o zamanın vezirlerinden bir katle-dilmiş damat İbrahim Paşayla Sokullu'dan başkasını ki kalmış mı?... Üstelik de kafaları uçurul-muş çoğunun!»

Bu kafa uçurulma, çok kevfime gitmiş olacak ki, bunca hasin düşüncelerden habersiz gerçekte sevdiğim Vedat Özkan girerse, kulaklarımı yaran bir gülümse-meyle karşılamaya karar verdim.

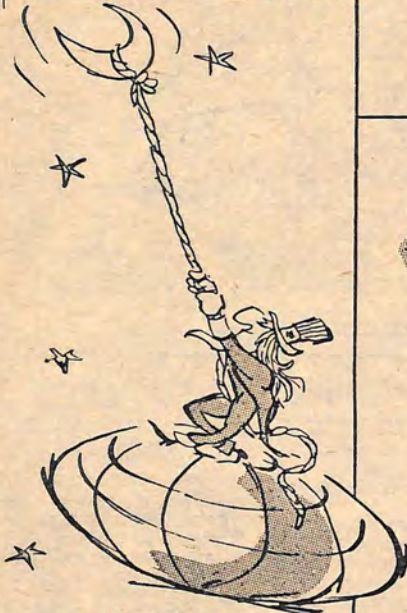
Nimet ARZIK

Konya'da bir kedi konuşuyor. — Gazeteler —

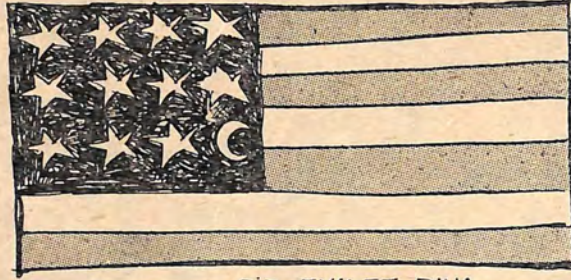
DEMOKRASİ HÜRRİYET
SOSYALİZM

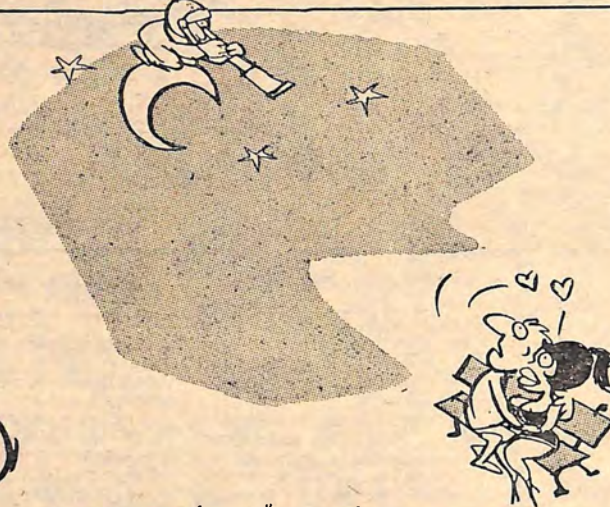
AY KAZAN DÜNYA KEPÇE CAF

AY ÇEKİMİ ...

BİR EYALET DAHA

- DİKKAT ŞEKERİM, GÖZETLENİYORUZ !..

AY YARIŞINDA AMERİKA
RUSYA'YI YAYA
BIRAKTI.

Ahval-i perişan

A. Hanım soyunur da kazanır
B. Bey soyar da...
Aptal erkekler sağ olsun
Evlenir boşanır da...
D. Beyin kolu E. hanımın
belinde
E. Hanımın eli D. beyin cebinde
Geçnip gidiyorlar işte!...
F. nin sırtı yere gelmez
Dayısı, torpili, amcası çok
Uluorta laf söylenmez.

Eski çamlar bardak oldu

TIYATRO: Dormen.
ADAPTE EDENLER: Melih Vas-
saf, Gündüz Vassaf.
SAHNEYE KOYAN: Altan Erbu-
lak.
DEKOR-KOSTÜM: Osman Şen-
gezer.
OYNAYANLAR: Göksel Kortay,
Tülin Koral, Nevra Şirvan, Hâdi Çe-
man, Ali Poyrazoğlu, Meral Mesçi,
Cahit İrgat, Muhittin Yılmaz.
Perde «Koklasam Saçlarını» şarkı-
sının nağmeleri arasında açılır. Or-
ta halli bir allenin öyküsü başlar:
despot ve kurnaz babanın, başlan-

gıdaki cart curtlanı, çocukları ev-
den kaçırarak hale gelince, 180 de-
recelik bir dönüşle hepsini yeniden
eve toplayışı... Seyirciyi bol bol gül-
düren, arasına gözlere yaş getiren
iki perdelik hissi bir güldürü.

Kapalıçarşı'da bir küçük esnaf o-
lan Raif, karısı, dört çocuğu üzerin-
de otorite kurmuş sanır kendisini.
Sanır diyoruz, çünkü gerek çocuk-
lar, gerek karısı, arkasından az bu-
çuk da olsa, durmadan dolap çevir-
riler. Ana, çocuklara babadan gizli
borç paralar verip, hesaplarda
kaytarmalar yapar. Oğlanlar baba-
dan gizli sigara içerler. Biri futbol

maçlarına, diğeri gece kulüplerine
kaçamak yapar. Kızların küçüğü;
dansı, içkili partilere gider... Ana
da bütün bunlara göz yumar.

Bir tek, öğretmen olan büyük kız,
alını açık bir biçimde yaşar. Cetvel-
le çizilmiş gibi dümdüz... Pek er-
demli, pek gerçekçidir. Ne var ki,
ağzından kaçıracağı laflardan, onun
da sıkı ve sert bir erkek özlemini
çektığını anlarız. Oysa nişanlısı pı-
sırık görünüşünün tekidir. Bir de
komşu hanım vardır, güzel ve geç-
kin, zevk-i safa düşkünü ve pasaklı,
sereserpe yaşayan...

Birinci perde, babanın hücumları
ve ötekilerin gerilemesiyle başlar.
Baba, perde ortasına kadar alan ka-
zanır.

Fakat birden, bir pastırmalı yu-
murt olayı çıkar ortaya. Küçük
kız akşam yemeğinde, gizli olarak
gideceği danslı partide rezil olma-
mak için, pastırmalı yumurta yeme-
yi reddeder. Bunun üzerine kıyamet
kopar. Çok kızan baba, kızın önüne
her gün pastırmalı yumurta sürül-
mesini emreder. Kız görünüşte ahlak
grevine girer, aslında anasının yar-
dımıyla gizlice karnını doyurur. A-
ma pastırmalı yumurta hikâyesi bit-
mez. Birinci perdenin sonunda iki
kız başkaldırı, evden çıkıp gider-
ler...

İkinci perdede de allenin öteki ki-
şileri yüreklenir. Babaya karşı hü-
cumu geçerler. Baba gerilemeye baş-
lar. Sonunda «Hepiniz mutlu olun,
ben çıkıp gidiyorum» gibilerden bir
laf çakarak kendini iyice acındırır.
Aile biöflü görmez, böylece baba po-
tu kaldırır. Hepsini yeniden babanın
çevresinde toplanırlar, ama epey ta-
viz koparmışlardır. Ve perde, mut-
lu allenin üstüne kapanır.

Oyun adaptö. Adapteden de ileri,
yeniden yazılmış sanki. Dialoglar
makinelik tıfek ateşi gibi, peşpeşi sı-
ra, atasözlerimiz, deyimlerimiz, gün-
lük hayatımıza girip sokağa taşmış
esprilerimizle dolu. Pek nüktedan

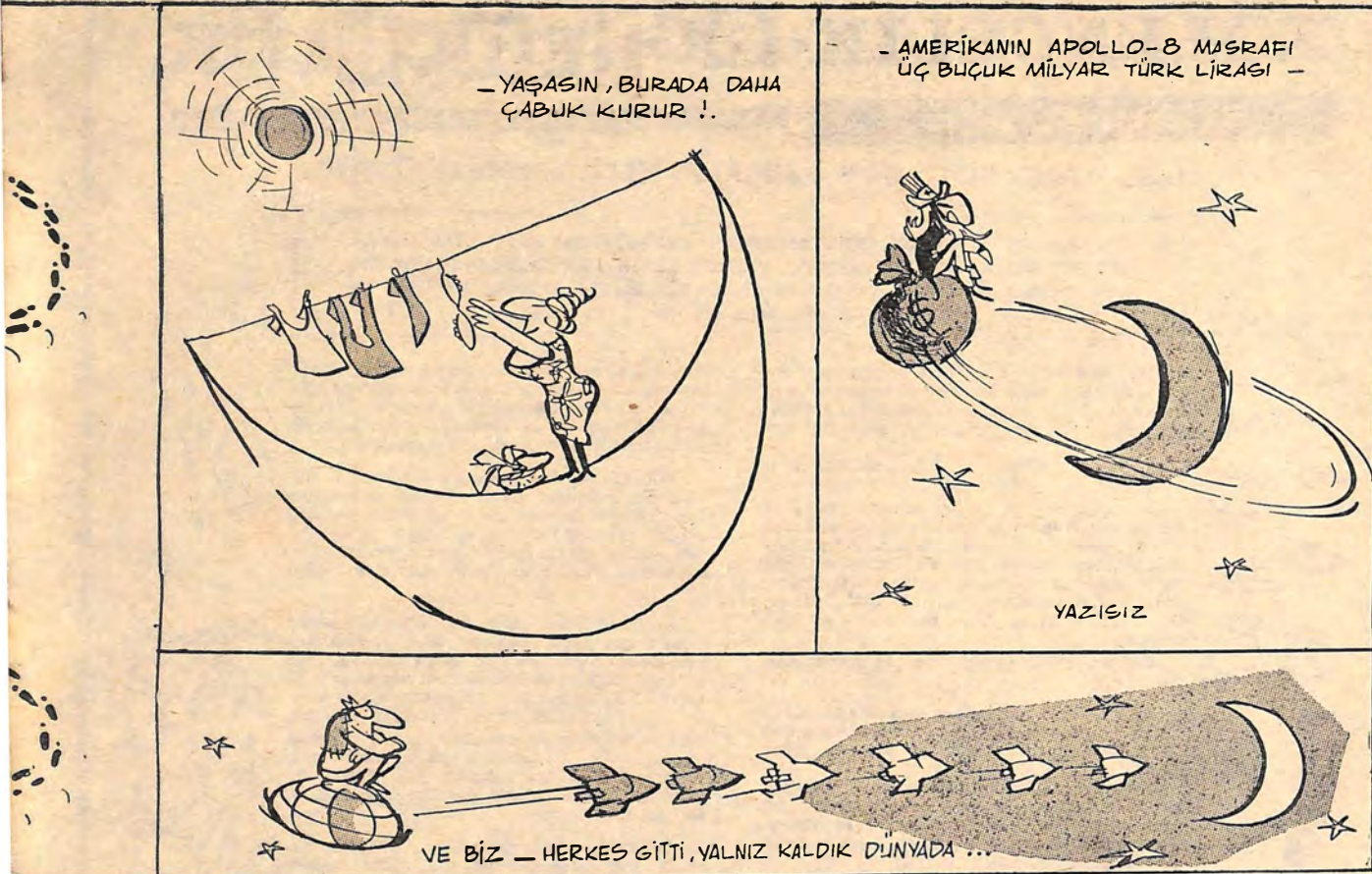
Bekârlar daha çabuk ölüyor. — Gazeteler —

Yazılı

AF
SUR
LİSAN

Handan

olan aile, bu baptaki kültürlerini oldukça geliştirmişlerdir. «Bayram leğil, seyran değil. Eniştem niye beni öptü?», «Ne şiş yansın, ne kebap», «İç gıveyyinden hallice», «Muallâ! Oh ne âlâ, ne âlâ!», «Bu çorbadı benim de tuzum bulunsun», «Öğretmenin intikamı», «Armut dibine düşer», «Yılın annesi», «Hangi partiden geliyorsun? Adalet Partisinden» gibisinden çok bilmiş laflar sürer gider. Ara yerde, «Biz Heybeli'de mehtaba çıkardık», «Dünya dönüyor, dönüyor», «Saklanbaç» gibi melodiler de renklendirir oyunu...

Halk eğlenir, güler. Oyunun sonunda, allenin başta hiç saymadığı «Moruk» a, sonunda birden sevgi ve saygı gösterisine geçiş de iyice duyulandırır seyirciyi.

Pastırmalı yumurtanın kokusu ise salona kadar yayılır. Öylesine etken bir motiftir ki oyunda, sonunda seyircilerin biri dayanamayıp, yüksek perdeden geçirir. Ve salonu bir kahkaha tufanı sarar, oyuncular bile zor tutarlar kendilerini. Pastırmalı yumurta rol çalmıştır. Ve böylece, en duygulu bir sahneyi de berbat etmiştir.

Babada Cahit Irgat, kişilikli olmayı bir türlü başaramayan babayı, can sıkıntısıyla oynuyor. Kolay değil böyle bir kişinin hüviyetine bürünmek. Yine de adamın snâmekiliğini bir iyice koyuyor ortaya.

Anada Göksel Kortay, çocukları koruyan, kocayı seven, mâsum yalanların dışında iyi yürekli bir kadındır. Ama, yetmiş dört çocuk anası gibi değil. Onca meşakkat, didinip yorulma, Tanrı nazardan saklasın, hiç yaşlandırmamış onu.

Büyük kız önce pek sertti nişanlıya karşı. Sonra adam dikleşince birden yumuşayıp çözüldü. Tülin Oral, bu olayı bize çok iyi yansıttı.

Küçük kızda, Meral Mesçi, şıma-

rık, azıcık anasının kuzusu, azıcık anasının gözü, tatlı bir Lolita... İkinci bir Fûsun Erbulak'ın yetişmekte olduğunu müjdeliyor bizlere.

Erkek çocuklarda Hâdi Çaman ve Ali Poyrazoğlu, sevimli yaramaz, matrak iki oğlan... Zaman zaman, ikizler mi diye düşünülüyor insan. Altan Erbulak stili davranışları, zıpları, dönüşleri, şakaları öylesine benziyor birbirlerine.

Komşu hanımda Nevra Şırvan, kuş beyinli, farfara, pasaklı, sere-serpe, renkli bir kompozisyon çiziyor.

Bir de nişanlı var oyunda, başlan-

gıta pek silik. Bereket, sonra birden parlayıp, azıcık hızlandı. Aksi halde unutulup giderdi. Yazar, anlatılan pek tutmamış o tipi... Muhittin Yılmaz ne yapsın?

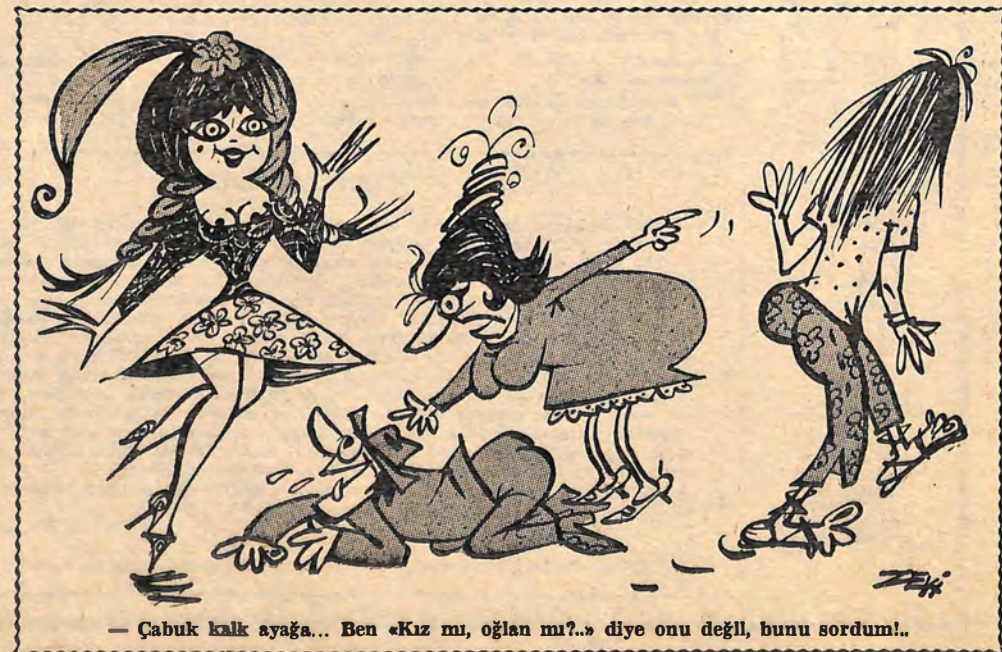
Dekor, Kapalıçarşı malı süslü eşyalarla bezenmiş, özentili ve zevksiz bir evi yansıtır. İçinde yaşayanların kışkırları ise hiç uygun düşmüyor bu eve. Ana, baba, çocuklar oldukça iyi giyiniyorlar da, nedense hiçbir karşı çıkmıyor evin rüküşlüğüne.

Alaylar, tekerlemelerle karışık, Sadri Ahşık. Öylesine bir oyun işte...

Ahval-i perişan

G. Üniversiteli, kapıcı
H. Diplomasız, apartman sahibi.
Sebebi cahillerce bilinmez.
Şu hayat mektebinde
Ah neler öğrenilmez.
Ahval-i perişanımız
Daha pek çoktur
Ammâ velâkin...
Anlata anlata bitmez!

ERHAN TİĞLİ

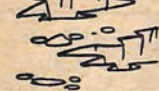

EĞLENCELİK-EĞLENCELİK

SUAVİ SÜALP

IRK - KAN - SOY - SOP - SÜLÂLE - NESİL - ŞECERE ÜSTÜNE

ATAVİZM VE HÜMANİZM CEREYANLARININ NETİCESİNDE BÜTÜN İNSANLARIN BİR SOY VE SOP DÂVASI VARDIR... NETİCE OLARAK KAN EMEGLOBİNASYONUN BİR PROBLEMİ OLARAK KARŞIMIZA ÇIKAN BU DÂVAYA PARMAK BASIYOR VE ÇAMAŞIRLARI BALKONA ASIYORUZ... YAAAAA...

IRK NEDİR? — Irk boynu, kulağı, boyu po- su, şekli, huyu, suyu birbirine benzeyen ve aynı numarayı yapıp, aynı yemekleri seven toplulu- ğun adıdır... Dünya üstünde beş çeşit ırk var- dır...

1 — Harmaniler. 2 — Borazaniler. 3 — Sübyaniler. 4 — Medeniler. 5 — Zobarlar.

Bu ırklar boy ve numara sırasına göre İbni Cemali ekbere göre bu şekilde ayrımlı münaka- şalara sebep olmuş, çıkan kavgada Sübyaniler- den 567, Zobarlardan 7879 kişi ölmüştür... İşte bu mubarezenin (Çarpışma) neticesi olarak dün- yada şimdiki dört ırk kalmıştır. Yani Zenciler (Siyahlar), — Beyaz ırk — Sarı ırk — ve Kızıl derililer.

Böylece ırkları ayırdıktan sonra gelelim kan dâvasına...

KAN — Kan her insanın vücudunda başka şekilde çalışır... Onun için babadan oğula geçen kan sülâle değiştikçe temizlenip borularla şehre sevk edilir...

Kanı bir olanlar birbirinden kız alıp verirse kan temizlenmez ve doğacak çocuk kansızın biri olur... Onun için evlenmeden önce kan muayene- si yaptırmalı ve avanta olarak hükümet tabibine bir ellilik teslim etmelidir...

SOY — Soy, soymaktan gelen bir fill olmak- tan başka bir mânaya gelir... Soy aynı kandan gelen insanların toplanarak bir istikamette hare- ket etmesidir... Soy bir olanlar portakal soyar- ken bile birbirinin yaptığını yaparlar... Soyunu iyi takip etmeyen bir kimse ilerde müşkül du- rumlarda kalır...

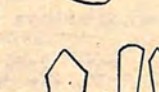
SOP — Sop soyun soyulmuşudur... Soy ol-

mayan kimsenin sopu da olmaz... Soysuz birinde sop aramak hatâdır... Belirli bir soydan gelen- rin üstünü âniden aradığınız zaman sop çıkmaz- sa onların soyları da ellerinden alınıp iyice so- yulduktan sonra kurumaya bırakılmalıdır...

SÜLÂLE — Sülâle aynı aileden gelen ve bir- birlerinin kuyusunu kazan kimseler topluluğudur... Sülâlesinin mâzisini ve kimlerden teşekkül ettiğini bilmeyen kimsenin sülâlesi bir şeye yara- maz... Bir sülâlenin içinde kadını erkekli grup- lar vardır... Bunlar da boy sırasına göre ayrılır- lar...

NESİL — Nesil asıl olan kimselerin ve ay- nı sülâleden gelen insanların ve de kanları, soy- ları, soplari birbirinin aynı olan kimselerin mey- dana getirdiği kimselerin durum vaziyetinde ol- malıdır... (Çaktınız ya)... Nesil iki kısma ayrı- lır: 1 — Eski nesil, 2 — Yeni nesil. Aslı hu, nesli hu tâbiri de burdan çıkmıştır... Nesli temiz olanlar asildir... Asil olmak için bir nesli olmak şarttır... Eskiden bol miktarda olan asiller, gün geçtikçe, gerek harplerde, gerek trafik kazaların- da telef olmuşlardır...

ŞECERE — Şecereye gelince... Birtakım en- yilerin kaç göbek önceden aynı soydan geldik- lerini araştırıp, sülâlelerini meydana çıkarmala- rına derler... Şecere bir ağaç gibi olup ilk çıkış kâğıdından anlaşılır... Ağacın dalları nesilleri meydana getirir... Şecere ne kadar dalbudak sa- larsa o kimsenin şeceresinde iş var demektir... Şeceresini bir evrakla tasdik ettiren kimse bir bakişta sülâlesinin kimlerden meydana geldiğini anlayabilir... Şeceresi karışık ve bozuk olanların şecere kâğıdı çıkartması yasaktır...

CEMİYETTE NELER VAR ?

İLTİCA — Karadeniz'den ge- çen meçhul bandralı, bacası sarı zemin üzerine beyaz çizgi gibi gözükken bir şilepten bu sabah at- layan, denizde soğuktan pantalo- nunu katlayan ve yüzerekten Bü- yükde civarında karaya çıkan ve çıkar çıkmaz meçhul bir tak- siye atlayarak ortalıktan kaybo- lan biri aranmaktadır... Görenle- rin... Boy, bos, en ve künyesiyle

birlikte derhal emniyete bildir- meleri rica olunur.

Dikkat — Adamın casus olma- sı ihtimali vardır... Onun için her türlü şüphe bizce muvafık- tır... Şüphelenen kimselerin iyice şüphelenmeleri vaziyete daha uygundur... İstenen şifre : 34 - X denize atladı — çaktınız ya...

KONGRE — Cemiyetimizin se- nelik kongresi, cemiyet mensup- larından Atıfet hanımın Maçka-

daki evinde saat beşten sonra çay ve batonsaleyle karışık yapı- lacaktır... Bütün üyelerin gelir- ken yanlarında birer yumurta ile birer kesekâğıdı un ve yüz- gram vanilya getirmeleri rica ol- lunur...

NOT — Pastayı kesecek olan fahri başkanımız Fahri Fantoma beşten sonra geleceğinden pas- tadan ona da bırakılması cem- iyetimizin vebelerindendir...

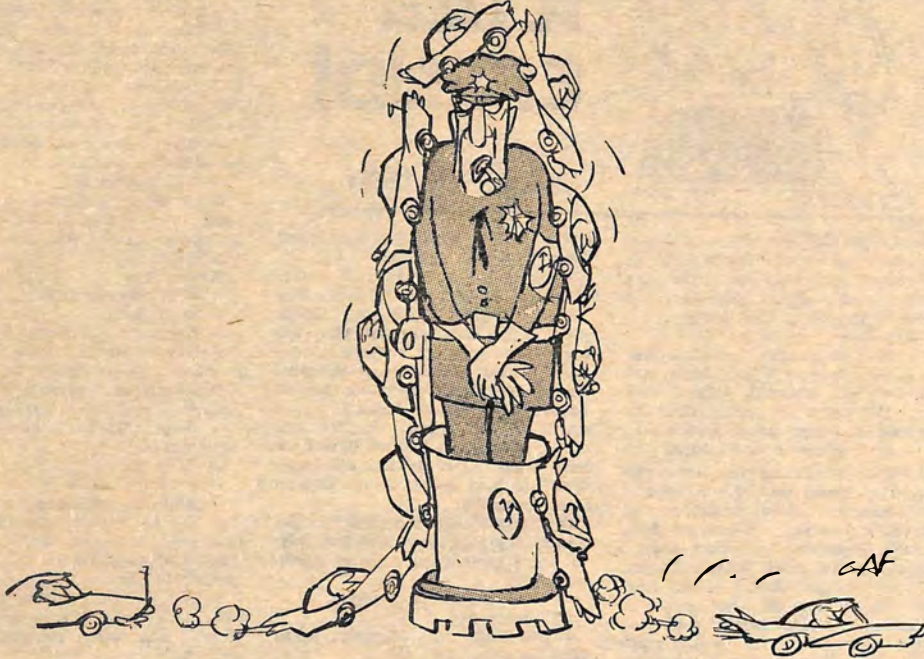
HAZİN BİR ÖLÜM

Şirketimizin kurucularından, bir atışta onikiden vurucularından, tek göz, tek böbrek, tek şey ile yirmi sene fazla yaşayan, başından melon şapkası, gözünden gözlük, elliden baston eksik olmayan, üç porsiyon revaniyle doymayan, yemeklerde alakart yiyen, La Fayette de Palasin'ın müessislerinden... Memleketimizi Sudan'da ilk defa temsil etmiş, daha sonra istediği yere gitmiş, kurduğu tesisler memlekette mantar gibi bitmiş, çinko, mangan, kibrit, azot ve mazot kombinasyonunun kurucusu, şirketimizin hisse senetlerinin bir dümenle eline geçirmiş, senelerce Tepebaşı'ndaki bekâr odasında kendi kendine mid- ye tavası pişirmiş, gençliğinde büyükçe bir balonu bir nefeste şişirmiş, insanlıktan, mer- hametten ve bir nasibi olmamış, bozulur diye ceketinin mendil cebine dolmakalem koy- mamış, hayatında bir kere ne sinemaya, ne tiyatroya gitmemiş ve hiçbir fakir fukaraya bir kuruş yardım etmemiş, yüksek vicdanlı ve insanlık dünyasının bir halta yaramayan siması, hayatta ve mematta bir tek dikili ağacı, nesli, soyu sopu olmamış, yalnız doğup yalnız yaşayan, miltü milyarder Haydar Naci Kendigeldi bu sabah evinde havagazını ka- rıştırırken karbon dioksitten gitmiştir... İnşallah tekrar gelmez...

Merhumun cenazesi hiçbir dine mensup olmadığı için evinden alınarak bir çukura atılacaktır... Meraklıların mezkûr saatte bulunmaları...

HOPTAŞ ŞİRKETİ

NOT — Bu herifin cenazesine gelmek zahmetine katlanmamanızı hassaten rica ederiz.

Yazısız

Zamdan önce

YEDİ

PAZARTESİ

Bize kaldıysa kolay

Maliye Bakanı, bütçe açığını kapatmak için vatandaşları vergi ödemeye çağırıyor.

İyi ki akıl etmiş de çağırıyor. Unutsaydı darırdık vallahi. Vatandaş dediğin, ödeme emri bekleyen bir hazır kuvvettir bizde.

Keban barajı bölgesinde kalan eski eserleri kurtarmak için yüzbinlerce lira mı gerekiyor? Çağır vatandaşları versin!

Veremle, kanserle savaşmak için hastane mi gerekiyor? Çağır vatandaşları payına düşeni ödesin!

Kurucuları tarafından bile ne işe yaradığı bilinmeyen derneklerin yaşaması için para mı gerekiyor? Tak vatandaşın yakasına rozeti, millet ekmeğinden kesip senin yaşamını temin etsin!

Bütçe açık verir, Maliye Bakanı açığın kapatılması emrini verir de biz durur muyuz? Pantolonu eskiciye veririz, kap kacağı Bitpazarı'nda satarız, bütçemizdeki açığı bir kere daha kaparız!

SALI

Olsa yapar ama...

Radio sanatçılarını özendircek bir düzenle, Bakanlar topluluğumuz «Karma fasıl» a başladılar gene.

Başbakan, «Şekere, gaza, tuza zam yok» diyor.

Devlet Bakanları, «Vatandaşın günlük ihtiyaç maddelerine zam yok» diyorlar.

Tekel Bakanı, «Tekel maddelerine zam yok» diyor.

En çok inanmamız gereken de, Tekel Bakanının sözleri galiba.

Çaya zam yaparlarsa desek, çay, kaçakçılarının tekelinde...

Kahve, kaçakçılarının tekelinde...

Sigara, içki, kaçakçıların tekelinde...

Zam yapmaya kalksa bile satacak ne kaldı Tekel Bakanının elinde?

ÇARŞAMBA

Bulamaz!

Amerika'da yüzbin kişi Hong Kong gribinden yatıyordu.

Uzaydaki Apollo 8'e bile girdikten sonra, gerisini düşünün artık. Girmedikleri ülke, yatırmadıkları insan hemen hemen yok gibi...

İngiltere'de binlerce insan Hong Kong gribinden yatıyor.

Almanya'da, Fransa'da binlerce insan aynı hastalıktan yatıyor.

Bu gidişle yine en ucuz kurtulacak ülke biz olacağız galiba. Öyle ya, öğrencilerimiz boykotta, işçilerimiz grevde... Gelse bile yatıracağız kimi bulur zaten herkesin yattığı Türkiye'de?

PERŞEMBE

Batıya doğru...

Gazetelerin bir kısmı, üç yıl önce uyku hapi ile intihar eden İsviçreli bir mankenin 32 milyonluk mirasının yarısını Avrupa'nın sokak köpeklerine bıraktığını yazarken, bir kısmı da Şikago'dan şu haberi veriyor: «Bir kedi, bakiçısına 150.000 liralık miras bıraktı.»

Doğu ile Batı arasındaki refah farkını anlayabilmek için bundan daha güzel bir örnek bulunur mu?

Amerika'da, kedilerin köpeklerin mirası insanlara kalıyor.

Avrupa'da insanlar mirasını kedilere köpeklerle bırakıyor.

Bizim buralarda ise bırakın hayvanları, insan öldü mü, defin masrafını karşılamak bile akrabalarına kalıyor!

CUMA

Yakındır

Johnson'un kızına İstanbul'u gezdiren mihmandarı, «Kanun

GÜN

Sultan Süleyman'ın, «Mister Süleyman» diye tanıtmış.

Mihmandarı da cici bir hanım kızıdır. Düşündük taşındık, bu tanıtmaya ateş püsküren gazetenin öfkelenmekte haksız olduğu kanısına vardık. Son yıllarda az İngilizce sözcük girmedir dilimize...

«Full-time» Tam gün'ümüz, «Er, aş» kan grubumuz... Bu gidişle çok geçmez yakında «Mister» de oluruz!

CUMARTESİ

Gönderelim ama...

Tanınmış Türk romancısı Yaşar Kemal'in ünlü eseri «İnce Memet» i satın alan filmciler, baş rolde oynamak için acele tarafından Türkiye'den bir İnce Memet istemişler.

Gördünüz mü aksiliği? Şimdi kimi tutar da taaa Amerika'ya gönderirsin? Bizde Memet bir değil, iki değil. Otuziki milyonluk nüfusun aşağı yukarı yarısı Memet. Madem en incisini istiyorlar, rica edelim de bari çapını bildirsinler bir zahmet.

Günden güne artan hayat pahalılığı karşısında bütün Memet'ler inceleyeceği kadar incelmiş, bakarsınız bir aksilik çıkar ya diş tutmaz, ya pus'u uymaz. Biz işi garantiye alalım da...

PAZAR

Kurban topu!

Memurların 1969 yılını da avansla geçiştirecekleri haberi kesinleştikten sonra, İstanbul Belediyesi şu açıklamayı yapmış: «Belediye memurları avansı Mart ayında toptan alacak.»

Bir atımlık barutu kalan Belediye sual edecek olursanız, durumu belli... Avansı toptan verdi mi, topu kendi atacak!

SIGARA İÇMEK SERBESTTİR

Zamdan sonra

Sigaraya zam yapılacak.

— Gazeteler —

Hasan bey:

— Kazın ayağı öyle değil babahk, dedi. Bu adamın çok çalışması nasıl olsa günün birinde müdürün gözüne batacak. Sonra bize ne diyecek, hiçbiriniz İlyas efendi gibi olamıyorsunuz, diyecek. Hepiniz de tembelsiniz, diyecek. Hoş tembellerin şahı da kendisi ya... Yahu arkadaşlar, bizim müdürü hiç çalışırken içinde göreniniz var mı?

— Ben varım, dedi Süleyman bey.
— Ne zaman gördün?
— Şükran hanım burdayken...

Bu söz üzerine hepsi de güldüler. Süleyman bey devam etti:

— Adam az mı çalışırdı yani. Yigidi öldür, fakat hakkını inkâr etme demişler. Kızı çağırırdı dosyalarla defterlerle odasına, ondan sonra bir başlardı çalışmaya, bir yumuurlardı işin üzerine belki üç saat, dört saat. Şükran'cık bitkin çıkardı içerdin...

Dehri bey, göbeğinin üzerinden kayan pantolonunu yukarıya çektiikten sonra:

— Şükran da lükümdü hani, dedi. Hasan bey takıldı:
— Bakıyorum da Dehri baba, hâlâ kafan çalışıyor...
— Deli miyim ben be? Elbette çalışıyor.

Süleyman bey:
— Daha çaptan düşmemiş Dehri ağabeyimiz, evellallah onun her tarafı çalışır, diye konuşunca, Yakup bey:

— Yahu Dehri efendi, Allahını seversen, Şükran'la müdürü yakaladığın yalan mı, hakikat mı? diye sordu.

Devlet denen o elle tutulmaz, gözle görülmez varlığın, elle tutulur, gözle görülür, elleri, kolları, dişilleri, çarkları yolu doldurmuşlar evlerine gidiyorlardı... Evi batı tarafta olanlar caddenin sol tarafını, evi doğuda olanlar caddenin sağ tarafını doldurmuşlardı.

Dehri efendi:
— Benim yol hurdan ayrılır, dedi. Yakup bey, onu kolundan yakaladı:

— Yağma yok, dedi, anlatacaksın!
— Neyi anlatacağım be?
— Müdürle Şükran'ı nasıl yakaladığını.
— Yakalamışsam ben yakalamışım, size nesiz?
— Gözünü seveyim Dehri efendi, anlat hele!

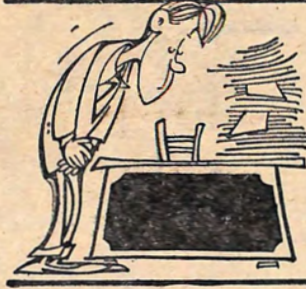
— Uzun sürer!
Süleyman bey:
— Sürsün yahu, dedi. Yiyeceğimiz bir kap yemek, beş dakikada yenir...
— Ama ben istirahat da edeceğim...

— Anlat anlat!
— Kumuştum kafama onları yakalamak. Madem ki kuymuşum kafama yakalamak, yakalarım... Hademe geldi dedi, Şükran hanım, seni ister müdür. Vardır Şükran'da zaten bir telâş... Çıkarır aynayı cebinden, kaşına bakar, gözüne bakar, çıkarır ruju cebinden, yanağına sürer, dudığına sürer. Ara sıra da nuncuklarını havaya kaldırır.

Süleyman efendi, gülerek:
— Muncık ne Dehri efendi? diye sordu.

— Muncık bilmez misiniz nedir be?... Memiş... İki tane olur ya, memiş işte...
— Nasıl kaldırıyordu?
— İşte böyle! Rezil edersiniz beni yolun ortasında.

— Sonra Dehri efendi?
— Sonrası, aldı eline bir dosya gitti Şükran'cık. Bir beklerim gelmez Şükran, iki beklerim gelmez Şükran, çıktım ben meseleyi... Aldum ordan elime bir dosya, şayet iş dosyadaysa, benim elimde de dosya var diyerekten, dayandım müdürün kapısına... Tuttu beni, hademe Ayşe hanım. Vardı u zaman bi Ayşe hanım. Dedim, Ayşe hanım, neden tutarsın beni be? Deddi, tutarım seni be, müdürümün emri böyle. Olmaz 14

İLYAS EFENDİ

MUZAFFER İZGÜ

Hasan bey, İlyas efendinin masasının başucuna gelerek:

— Bana bak arkadaş, dedi, kendini verme bu kadar devlet işine. Devletin işi hiç mi hiç bitmez. Günde yirmi dört saat çalışsan yine bitmez. Onun için sen yemene içmene bak. Yarın hastalanırsan güvenme devlet babaya. Bir ay bakar, beş ay bakar, bir yıl bakar. Baktı ki ondan sonra iş yok, haydi bakalım kışt der. Ondan sonra derdini Devlet babaya anlat, şayet derdini anlayacak olan bir kişi bulabilirsen. Benden sana söylemesi...

O sırada Yakup bey girdi içeriye. Yakup bey geldiğinde saat tam ikiydi. İçeri girer girmez ilk iş müdürü sordu:

— Girdi mi odaya çocuklar?
Süleyman bey:
— Girmedim, dedi. Hayrola, yoksa yine çocuğun dışı mı?
— Yok canım, daldırılmışız tavlaya. Bir de baktım saat ikiye çeyrek var. Bu böyle olmaz dedim kendi kendime, mars yapmaktan başka çare yok. Bir ters bir mars, yıktım çayları üzerine...

Hasan bey:
— Tabii, dedi, çaylakları buldun mu yıkarsın. Ama ağız yıkacak adam göremiyorum.
— Haydi oradan yahu! Varsan şimdi gidelim, bir sayı veririmse!...
— Giderim arkadaş, pilâvdan dönenin kaşığı kırılışın. Müdür geldi mi?

— Gelmedi.
Süleyman bey:
— Oturun oturduğunuz yerde yahu, dedi.

— Şurda âbi, hemen şu bizim kahvede. Şunu bir benzetip geleylim.
— Vallahi benden söylemesi bu yeni vali ara sıra dolaşıyormuş odaları boş masa gördü müydü isim alıyormuş...

Yakup bey:
— Sen ye iç valiyi şükret, dedi... Yeyip içmek aklına gelmişken, İlyas'a gözü illişt:

— Gitmedim mi İlyas efendi kardeşim sen yemeğe?

— Gitmedim!
— Vazgeç sen bu katalardan. İstersen sana şurdan bir simit aldırılum.

— Hayır, teşekkür ederim, zaten midem rahatsız...

Hasan bey:
— Simiti eritemeyen mideyi mide diye taşıma arkadaş.

İlyas efendi, tekrar başını eğdi ve kendini işine verdi. Süleyman bey:
— Bizim Dehri efendi sızdı galiba yine? diye konuştu...

— Yok, belki de sızmamış, röntgencilğin en heyecanlı yerindedir, bırakıp gelememiştir...

— Moruk kurt gibi, dedi Yakup bey.

Hasan bey:
— Eski kulağı kesiklerden, dedi. Saat iki buçukta Dehri efendi bulundu geldi... Onun kapıdan öksüre aksıra girdiğini gören Süleyman bey:

— Yandın Dehri efendi, dedi. Müdür seni sordu.

— Deme be öyle!

— Ne demesi?

— Demediniz mi ulmuşdur ishal, gitmiştir helâya... Çok fenadır karını. Duyuluyor gürultusu ta hurdan.

— Dedik. Dedik ama, helâya hademeyi gönderdi. Hademe de geldi yok, dedi.

— Bizim Haydar dedi öyle?

— Haydar dedi ya.

— Çağırtır şimdi öyleyse!

— Hazırlan... Yakalar mısın sen adamı Şükran'la? Az bile sana bu. Senin neyine gerek müdürü Şükran'la yakalamak? Akıllı bir memur, müdürünün bu gibi pozisyonlara girebilmesi için bilâkis yardımcı olur.

— Biz ne dedik be, gürdük be, gürmemizlikten geldik.

— Ama gördün ya.

Dehri efendi şapkasını, yanındaki çiviye astı, önüne bir kalın dosya çıkararak içinden bir şeyler bulup çizmeye başladı...

Hasan bey:
— Dehri efendi, dedi.
— Söyle be!

— Karnının gürultusu buradan duyulmuyor amma, kalbinin güm-bürtüsü buradan duyuluyor ha!

Dehri efendi, gözünü aşağıya indirip, Hasan beyin yüzüne baktı:

— Benim kalbimin gümbürtüsü? diye sordu.

— Senin ya!
— O da neden?

— Müdürün korkusundan...
— Yok be! Siz düşünün onları, benim artık ulmuşdur dokunulmazlığım. Kaç sene vardır ki şurda emekli olmama?

— Pekiyi, niye geciktin, bak Allahım seversen doğru söyleyeceksin. Yine o dul karıyı röntgenliyordun değil mi?

Dehri efendi, gevrek gevrek güldü:
— Yok be, gitmiştir o dul kari bir yere, kaç güdür gülmüyör, dedi.

— Öyleyse başka bir tane buldun...

Yakup bey:
— Yahu İlyas efendi kardeşim, kaldır kafanı da burayı dinle be biraz, dedi. Baksana Dehri beyin cehetlerini anlatıyorlar...

İlyas efendi, kaçamak bir bakış attı Dehri efendiye. Dehri efendi sigarasını yakıyordu. Hasan bey:

— Bu var ya, dedi, işte bu Dehri efendi, bakma sen onun öyle durduğuna. Ne anasının gözüdür o... Neredyse röntgencilğin kitabını yazacak... Öyle senin bulduğun röntgenciliklerden değil bu, adam ilmi olarak çalışıyor. Namussuzum upuzun bir dürbünü var. Galiba topçu dürbünlerinden. Akşam olup da pijamalarını çekti miydi Dehri efendi üzerine, geçer dürbününün başına. Onu o vaziyette görsen, dersin bir kurmay subay, cepheyi gözletiyor, biraz sonra dudaklarının ucundan hücum emri çıkacak. Tutmuşur nefesini, boyuna düşman karargahını gözletiyor. Biraz sonra topu tam düşman karargahının tepesine indirecek...

Dehri efendi güldüyordu:

— Yuk be evlât inanma sen, dedi İlyas efendiye. Bunların hepsi de yalancı. Uyduruyorlar. Ben almışım o dürbünü tabiatı seyretmek için. Çok severim ağaçları, böcekleri...

— Çiçekleri de çiçekleri de, diye Süleyman bey lâfa karıştı... Ama iki ayaklı çiçekleri... Fakat insan bir kere çaptan düştükten sonra artık gözüyle tatmin olmaya çalışıyor... Pekiyi, sen anlatmadın mı burada, o dul kadını nasıl röntgenlediğini?

— A be tesadüfen girmişdir o dur-bunun içine.

— Ha, şeytanlar getirdiler soktu-lar dürbünün içine.

— Gezdirdim durbunu, baktım içinde çırpıplak bir kadın, sonra takıldı kaldı durbunun vidası.

— Yani dürbün bozuldu la?

— Üyle...

Dehri efendi, güldüyordu... Güldükçe de gözündeki gözlüğü biraz daha aşağıya kayıyordu...

— Çocuklar doğru söyleyin, aradı mı beni müdür?

— Tabii aradı, dedi Süleyman efendi.

(Devamı var)

Akıl işte

ERHAN TIĞLI

ÖNCE size iki şiir sunacağım, şöyle gözünüzü, kulağınızı, kafanızı, gönlünüzü açın da düşünün bakalım...

AŞKIMI DÜŞÜRMÜŞÜM

Sarkı söylerken hece hece
Fazla içtim de dün gece
Caka yaparken sokaklara
Aşkımı düşürmüşüm

Sabahleyin adım adım
Yolları hep aradım
Kahrolası çöppüler
Aşkımı süpürmüşler

Fakat ne zararı var
Bir kopyası o kızda var
Hakkımı ararım gene
Gider Belediye Reis'ne
Derim senin işgüzar çöppüler
Aşkımı süpürmüşler.

YENİYETME

Çiçekler sana geliyor bak
Çiçekler suskular ben
Umarız sokaklar sokaklar tırtır
Uzak bir dağ yeşillenir gizli
Umarız ellerim ellerim gizli
Sonra ben iki çifte adım
Hiç ve gizli

Kiremitler kıpkırmızı bak
Pencereler karanlık karanlık ezgi
Bir taş atsam başlamış ezgi
Bir karanfil ağacı kurusa karan-
filler soluk ufacık karanfiller
Hiç ve gizli
Sonra ben iki çifte adım
Yeniyetme bir yol uzar önümde
Teneke saksılarda susku.

Şimdi size bir soru, bilmece bil-
dirmece, dil üstünden kaydırmaca,
bu şiirlerden birisi bir akıl hastası-
na ait, diğeri de anlamlı, akıllı bir
şaire... Bilin bakalım hangisi?...
Yoo!... Bilemediniz bilemediniz. Ak-
ıl hastasının şiiri olan ikinci şiir
değil, birincisi. Yanlış duymadınız,
mürettip hatası filân da yok. Yaa!...

Ama bu tip şiirler yazan şairlere
sorarsanız asıl şiirin bu kendi yaz-
dıkları olduğunu söyleyerek, fildişi
kulelerinden ahkâm kesmeye başlar-
lar ve size anlamsızlığın anlamını,
güdümlü olmamanın erdemini, salt
şiirin soyut şiir olduğunu savunup
sürrealizm, dadaizm, ekzistansiyalı-
zım, bilinçaltı... diye bir sürü nu-
tuk çekerler... Bunaltı, ikinci yeni
akımdan, hiçbir güzelliğinden söz
açarlar, sizi kendilerini anlayama-
makla suçlayıp zaten kendilerinin
sizin gibi cahil çoğunluğa değil,
mutlu azınlığa seslendiklerinden
dem vururlar. Sen:

«Bunca uzak Santa Fe çigan çal-
gı hey
Şaraba aşk acılı sevişken ne çok
ilkel»

«Bir su kurbçası misali vırraklı-
yordum
Yumurtalarım piç ilintilerimde
calk oluyordu.»

misralarını gösterip «Bunlar şiir mi,
ben hiçbir şey anlayamadım.» der-
sin. O bilgiç bilgiç kafasını sallar,
konuşur: «Zaten şiir bir şey anlat-
maz ki...»

Son olarak size bir bilmece da-
ha... Çözebilirseniz aşkolsun... Bil-
mece, bulmaca düzenlemeyi hep so-
yut, modern yirtılar yapacak değil
ya...

Aşağıdaki şiirlerden birisini bir
çocuk yazmış, diğeri de yaşı
başlı bir şair. İşte şiirler. Haydi ka-
fanızı işletin bakalım, hodri mey-
dan...

«Dal rüzgârda sallanır
Dal rüzgârda sallansın
Dal rüzgârda sallanır
Dal rüzgârda sallanacak
Dal rüzgârda sallanır».....

İĞRİLEN AKŞAM

Bir defa akşam iğrilmişti
Ağaçların kökleri yukarıda olmuştur
Çocuklar başaşağı oynuyorlardı

Evler iğri duruyordu
Böyle olması fenaydı
Akşamı bir el doğrulttu
Kocaman bir eldi
Göklerden geldi o el
Elle beraber renkler de geldi
Pembe renk geldi
Açık mavinin üstüne kondu
Her şey eski haline geldi
El gökte kayboldu
Evler de karanlık oldu.»

Bu şiirlerden birincisi değil de i-
kincisi bir çocuğun şiiri... Bir yaşı-
nıza daha girdiniz değil mi? Ne ya-
palım... Ahir zaman. Hem akıl ya-
ta değil başta değil mi? Artık kı-
yamet kopması yakındır, her şey
tersine döndü, doğrultacak bir el de
yok ufukta... Bakırköy Akıl Hastası'nın hastalarının çıkardıkları
«SESİMİZ» adlı dergi'de bir akıl
hastası:

«Zorba kız kaçırır
Kamarot kurşun kaçırır
Karaborsacı döviz kaçırır
Zengin hanım kürk kaçırır

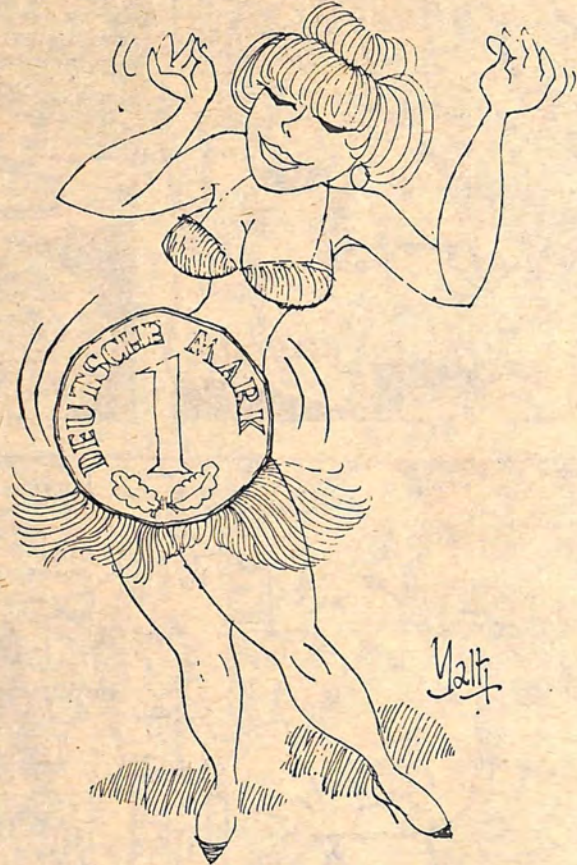
Dedikten sonra şöyle bitirivermiş
şiirini:

«Bize de kaçırılmak için
Sadece akıl kahr...»

Ne yapalım. biz akıllıyız. Ne ka-
dar çileden çıkaracak yapıtlar oku-
sak, ne kadar çocukların akıllı us-
lu. yaşlıların çocukça şiirlerini oku-
sak da keçileri kaçırılmamak zorun-
dayız...

Erhan TIĞLI

Almanya'ya dansöz ihraç ediyoruz. — Gazeteler —

DÖVİZ KAYNAĞI!

Aldatılmışlar

Karısı hakkında çıkan söylen-
tiler kulağına kadar gelince me-
selenin doğruluk derecesini ince-
lemeyi kafasına koymuştu. Vali-
zini hazırladı, karısına çalıştığı
şirket tarafından uzun sürecek
bir inceleme gezisine gönderildi-
ğini söyleyerek, evlerinin karşı-
sında bulunan otelin, kendi dai-
relerini en güzel gören odasını
kiraladı.

Buradan evin içini olduğu gibi
görüyor, gördükçe de küplere bi-
niyordu! Gözüne bir melek gibi
görünen karısı, en yakın arkada-
şı ile hem de kendi yatağında
tүrlü rezaletler yapmış da, olan-
lardan haberi olmasındı ha?

Pencerenin dibinde günlerce
nöbet tuttu, arkadaş bildiği ada-
mın, karısı ile yediği herzelerin
poz poz resimlerini çekti.

Üç beş gün sonra, hiç umma-
dığı bir sırada burun buruna gel-
di arkadaşı ile. Kuşkulandırma-
maya çalışarak bir gazinoya gir-
diler. Şuradan buradan, meslek-
ten sanattan bahsederken cebin-
den şişkince bir zarf çıkarıp:

— Bak, dedil arkadaşına, bu fo-
toğrafları ben çektim. Ne kadar
iç açıcı değil mi?

Resimlere bakan adam şaşkın
şaşkın bağırdı:

— Fakat bu senin karın!

Zavalı koca, dişlerini gıcırda-
tarak cevap verdi:

— Evet, karım... Yanındaki
kim dersin?

Diğeri boyuna aynı sözleri tek-
rarlıyordu:

— Şaşılacak şey! Hem de biri-
siyle sevişiyor!

— Evet birader, karım olduğu
doğru... Birisiyle seviştiği de
doğru, yanındaki adam kim diye
soruyorum sana?

Diğeri hâlâ resimleri inceliyor-
du:

— Sensin desek, sana benzemi-
yor.

— Elbette ben değilim. Benim-
le seviştiğinin değil, bana boynuz
taktırdığının resmi!

Arkadaşından ses çıkmayınca
yakasına sarılarak bir kere daha
sordu:

— Bu yanındaki kim?

Resimdeki erkeği bir türlü ken-
dine benzetemeyen adam:

— Kim olduğunu nereden bi-
lirim birader? dedi. Kimin gü-
nahını alayım? Sen desek, sana
benzemiyor. Ben desek, bana
benzemiyor. Karılı, kocalı kaba-
hat sizde. Ya senin makine aşk
sahnelerini çekerken heyecana
kapılıyor, ya da karın ikimizden
habersiz eve üçüncü bir erkeği
de alıyor!

A K B A B A

* Haftalık Siyasal Mizah Mecmuası *

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Flâti : 100 kuruştur.

MİLLETLER GÜLÜYOR

— Dışarıda bekleyen modyünün sabırsızlığını nasıl gidereceğimi bilemiyorum artık!

Anket

Yaşlı kız, üyesi bulunduğu Amerikan Kadınlar Kulübünün başkanlığına getirilmişti. Günün modasına uymak için «Erkek anatomisinde esaslı teşkil eden kısım hangisidir?» sorulu cinsel anket açmıştı.

İlk cevabı Amerikan kadınları verdiler: «Kadınları görünce ayağa kalkan ve onlar gitmediği sürece yerine oturmayan centilmen.»

Alman kadınlarının verdiği cevap şuydu: «Sorduğunuz kısma biz, perde adını veriyor. Çünkü temsil başlarken kalkar ve oyun bitmeden inmez.»

Fransız kadınlarının cevabı daha veciz ve kısaydı: «Biz onu, bir anekdot olarak adlandırırız.»

Kulüp başkanı meraklanmıştı. «Anekdot» ne demekti acaba? Sözlüğünü açtı ve anekdot sözcüğünün karşılığını buldu: «Ağızdan ağıza dolaşan önemsiz küçük şey.»

Sır

Gazetelerin birinde, «Bayanlar: Dik göğüslere sahip olmanın sırrını öğrenmek istiyorsanız, aşağıdaki adrese yirmi frank gönderiniz.» diye bir ilân çıkmıştı.

Madam Lusi fırsatı kaçırmadı. Verilen adrese yirmi frankı postaladı ve bir kaç gün sonra şu mektubu aldı: «Dik göğüslere sahip olmanın tek şartı, ellerinizi de ayak gibi kullanarak, dört ayakla yürümekten ibaretir!»

— Heheeee!.. Kocanın kiminle beraber olduğunu bilsen, böyle gülermiydin acaba?

Zayıflamak için

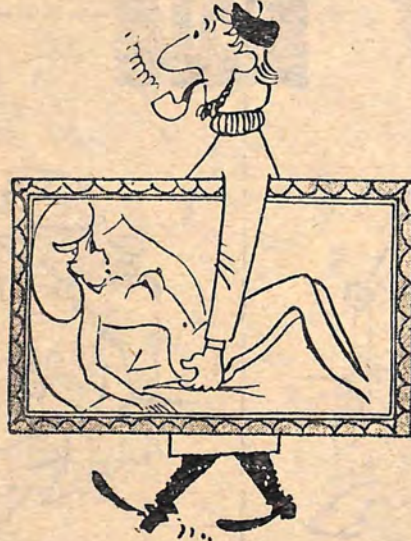
İki bayan karşılaşınca ne yaparlar? Ya modadan, ya da tanıdıklarının düğünlerinden, nişanlarından söz açarlar. Bunların dertleri daha başkaydı: Kilo almamak! Evlendiği halde şişmanlamayan arkadaşını görünce sor-du:

— Böyle incecik kalabilmek için ne yapıyorsun kuzum?
— Konfeti alıyorum.
— Eee, ne yapıyorsun aldığın konfetileri?

— Taa üst kat merdiven boşluğundan torbalar dolusu konfeti-yi boşaltıyorum, sonra aşağı inerek birer birer hepsini topluyorum!

Mantık

İki sinek konuşuyordu. Biri:
— İnsanların, işlerine hiç yaramayan şu tavanları odalarının üstlerine niçin konduklarına bir türlü akhım ermiyor, dedi.
Diğeri cevap verdi:
— Neden ermesin? Her halde biz konalım diye!...

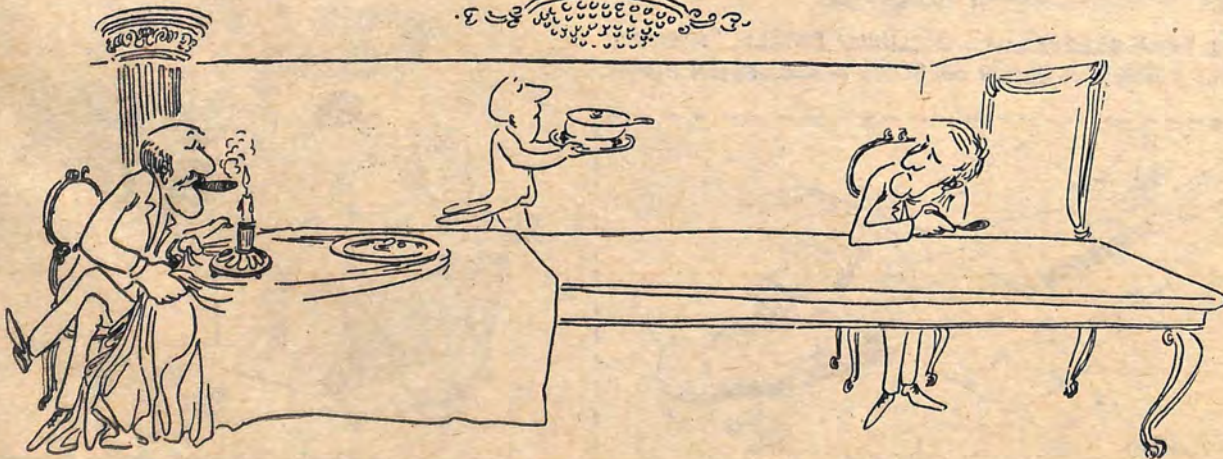
Yazısız

Güzellik kremi

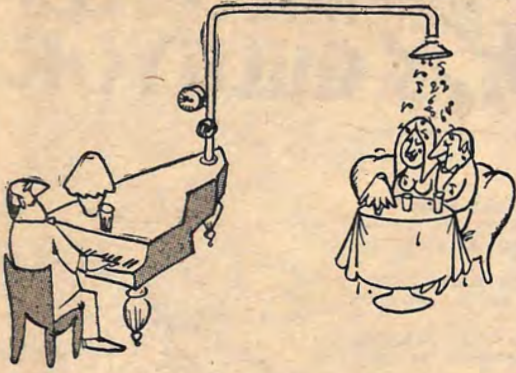
İki bayan dertleşiyorlardı. Biri:
— Dün gazetelerde yeni bir krem reklamı gördüm, dedi.
— İsmi ne imiş?
— C. 34 - 64 - D2. Güzel bir krem olsa gerek.
Arkadaşının acınacak çirkinlikteki yüzüne bakan kadın:
— Evet, güzeldir. Altı aydan beri onu kullanıyorum.
— İyi ki söyledin şekerim, dedi. Az kalsın ben de alacaktım!

Temizlik

Genç anne ev işlerinden pek hoşlanmayan kızına salonun tozunu almasını söylemişti. Kısa bir süre sonra döndüğünde gözü akvaryuma ilişince telaşla sordu:
— Balıklar nerede?
— Bilmiyorum, diye omuzlarını kaldırdı kız. Tozunu almak için elektrik süpürgesini sokarken, balıklar akvaryumun için-deydi!

Yazısız

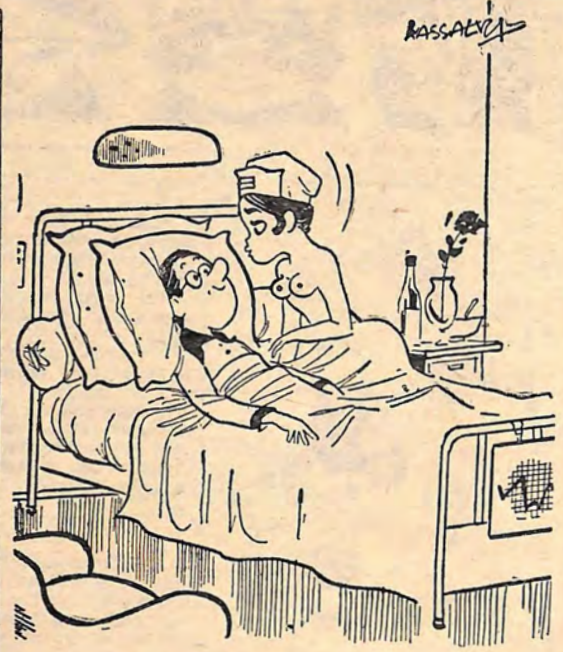

YAZISIZ

YAZISIZ

Dünya Kari- katür- leri

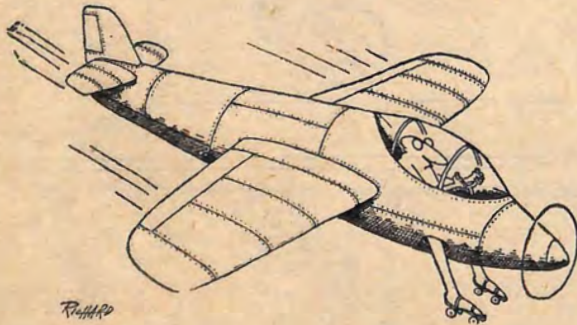
- NASIL, MORALİNİZ DÜZELDİ Mİ ŞİMDİ ?..

-BİL BAKALIM SEVGİLİM ... GÖZLÜKLÜ, BİYİKLİ, "HİRRR" DİYE KONUŞAN VE BUGÜN GELECEĞİ BEKLENMEYEN KİMDİR ?..

YAZISIZ

YAZISIZ

- SUYU GETİRİN DEDİM, SU KOYUVERİN DEMEDİM !..

Akbaba

Haftalık Siyasal Mizah Mecmuası

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Abone bedeli: Yıllığı 50, Altı ay

lığı 25 lira. Yabancı memleket

lere yıllık 100, altı aylığı 50 lira

Uçak masrafı ayrıca alınır

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer Caddesi.

No. 8-10, Daire: 3. İstanbul

Telefon : 22 18 11

ILAN FIATİ : Kapak içi, san-

timli 25 lira, iç sayfalar 40

lradır.

Flatı : 100 kuruştur.

Bu gazete Basın ahlâk yasa-
sına uymayı taahhüt etmiştir

Şansınız,
Başarınız
ve istikbaliniz,
Türkiye Vakıflar
Bankasında
açtıracağınız
hesapla
Gerçekleşir.

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

(Basın : 20446 - A - 11978 — 8)

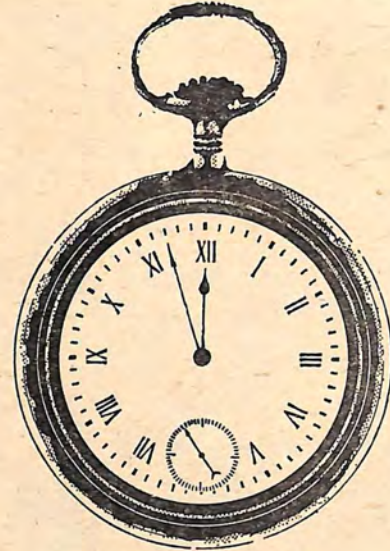
bütün yurttta

TÜRKİYE HALK BANKASI A.Ş.

**Halktan
Aldığını**

(Ak. : 9)

Reklâm, işlerinizi saat gibi yürütür

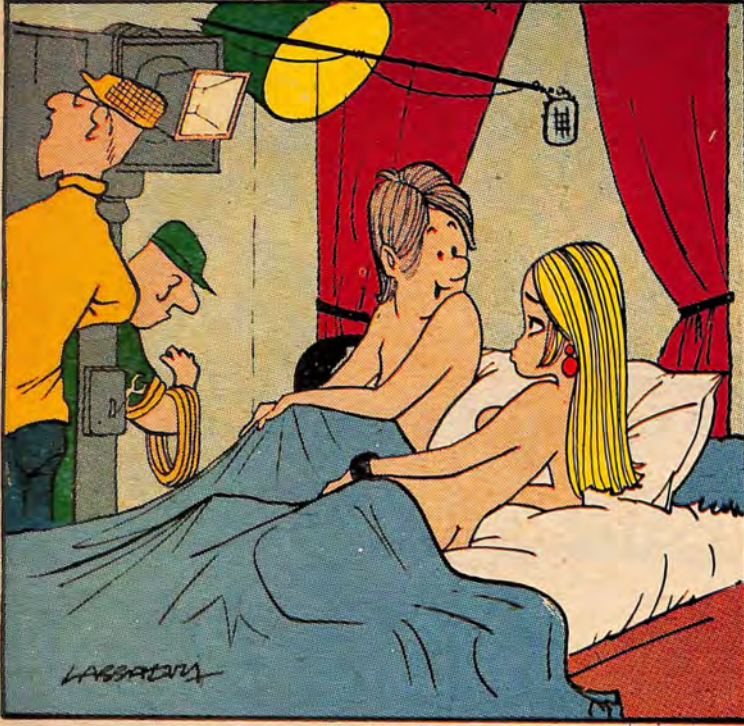
REKLÂM VE TANITMA FAALİYETLERİNİZİ
yurt içinde ve dışında
EN ETKİLİ VE EN İSRAFSIZ ŞEKİLDE YÜRÜTMEK İÇİN
Kurumumuz hizmetlerinden faydalanınız

BASIN İLÂN KURUMU

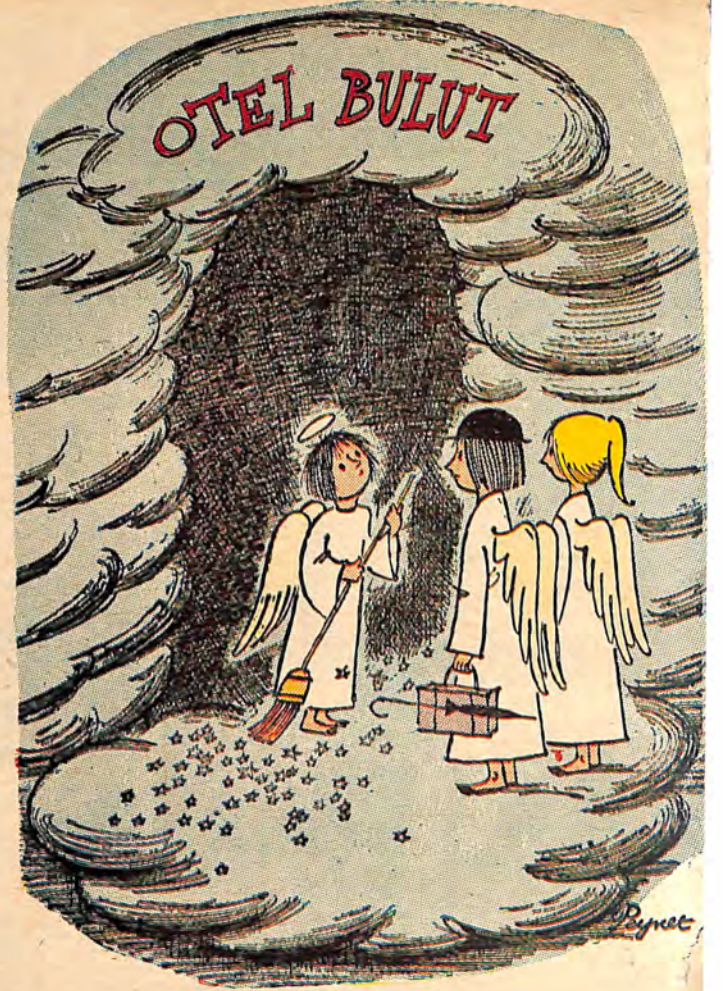
Cağaloğlu, Türkocağı Cad. no. 1. kat: 3
Telefon: 27 66 00 - 2766 01. İstanbul

(Basın : 60397 — 7)

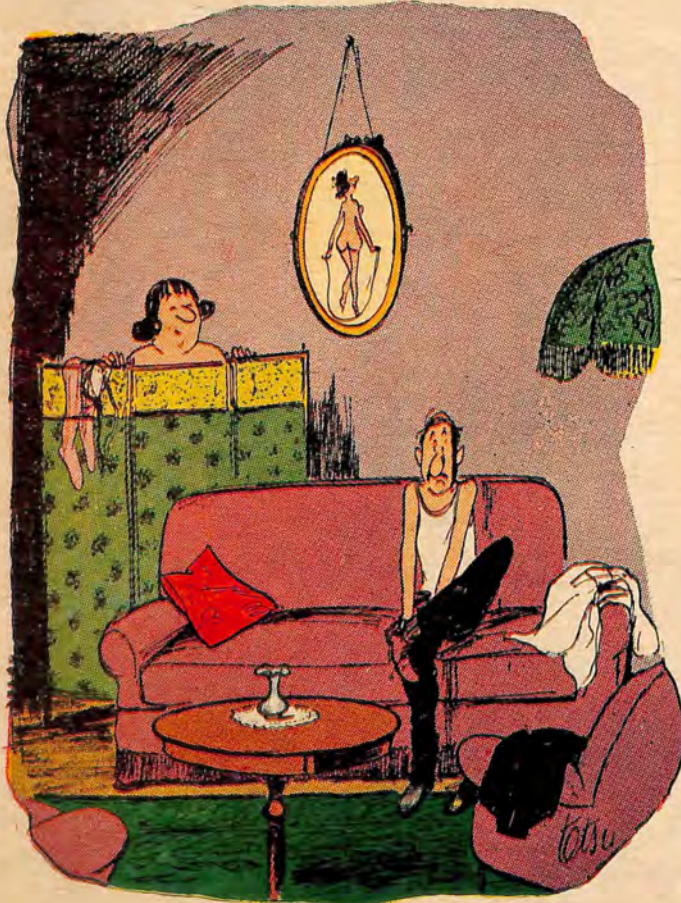
Akhaha

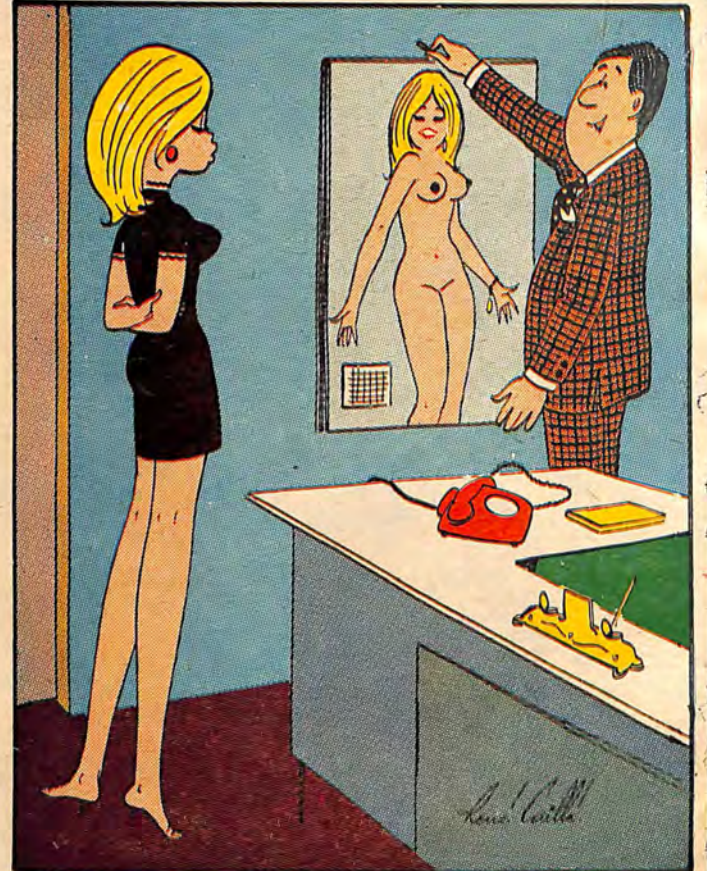
— BU GECE EVİME GELİN DE BU SAHNEYİ TEKRAR ÇALIŞALIM !..

— SADECE BİR GECE İÇİN Mİ, YOKSA DAİMİ ODA MI İSTİYORSUNUZ ?..

— BU DEFA NE RENK GIYMEMİ İSTİYORSUN POOL ?..

— YENİ YILA BÜYÜK ÜMİTLERLE GİRİYORUM !..